

บทนำ

จริงสิ เห็นเซน คอตเวลล์มีคิวขึ้นพูดบนเวทีด้วย...ตอนนี้เขาน่าจะอยู่ที่มุมไหนสักมุมในงานนี้แล้ว และเขาน่าจะช่วยเราได้

นั่นคือความคิดเมื่อราวสิบห้าปีที่ก่อนของเพราตา ก่อนที่เธอจะเริ่มต้นออกเดินไปทำงานกาล่าดินเนอร์สุดหรูที่ถูกจัดขึ้นใจกลางกรุงโรม พร้อมกับนั้นก็สอดสายสายตาหาทายาทลำดับที่สองของเจ้าพ่อสื่อชื่อดังแห่งเกาะอังกฤษอย่างแนบเนียน

นี่ถ้าเป็นเมื่อสักหกเดือนก่อนแล้วมีใครบอกว่าเธอจะต้องเดินมองหาเซน คอตเวลล์แบบนี้เธอคงจะคิดว่าอีกฝ่ายเมามา ไม่ต้องนับเรื่องที่เธอคิดจะขอความช่วยเหลือจากเขาด้วย

รู้สิไม่น่ามาอิตาลีคนเดียวเลย เพราตาบ่นตัวเอง แต่เธอก็ไม่เสียเวลากับการบ่นนานนัก เพราะมาถึงจุดนี้มันไม่มีประโยชน์อะไรที่จะบ่น เธอมาอยู่อิตาลีหนึ่งสัปดาห์แล้ว ประเด็นสำคัญในตอนนี่คือเธอต้องหาทางกลับอังกฤษให้เร็วที่สุด เธอไม่แน่ใจว่าเซนจะช่วยเธอได้อย่างไรบ้าง เธอต้องคิดให้ดีว่าจะขอให้เขาช่วยยังไง

หากที่แน่ๆ เธอคงต้องขอให้เซนช่วยรับบทคนรักของเธอ...ดูเหมือน

ตอนนี้เขาจะโสด อันที่จริงเขาก็น่าจะโสดตลอดเวลานั้นแหละ แต่เธอก็ไม่รู้
ว่าเขาจะยอมช่วยรับสมอ้างเป็นคนรักของเธอหรือเปล่าอยู่ดี เพราะดูเขา
เป็นคนที่ไม่น่าจะให้ความร่วมมืออะไรกับใครง่าย ๆ เลย

เอาเถอะ อย่างไรก็ตามสัมพันธ์ของเธอกับพวกคอตเวลล์ก็ถือว่าดีขึ้น
นิดหนึ่งแล้ว แถมเพื่อนสนิทเธอก็เป็นว่าที่พี่สะใภ้ของเซนอีกต่างหาก ดังนั้น
เขาน่าจะยอมช่วยพาเธอกลับอังกฤษ...หวังว่านะ

เพราะตาสอดสายตาดำไปทั่ว ขณะเดียวกันก็พยายามเรียบเรียงข้อมูล
และแผนการในหัว จนกระทั่งดวงตาสีนิลเบนไปเจาะร่างสูงร่างหนึ่งที่กำลัง
เดินอยู่บนสนามหญ้าด้านข้างระเบียงทางเดินที่เธออยู่ เธอเบิกตากว้าง
พร้อมกับร้องเสียงลั่นออกมาทันที

"คุณ!"

อีกฝ่ายหันมา เพราะอยู่ในตำแหน่งย้อนแสงทำให้หญิงสาวเห็นหน้า
เขาไม่ชัดนัก หากเธอก็ไม่สนใจอยู่แล้วว่าเขาจะมีสีหน้าท่าทางอย่างไร ประเด็น
ก็คือเธอได้เจอเซน คอตเวลล์แล้ว!

ดวงหน้าสวยหันซ้ายหันขวา พอเห็นว่าบันไดทางลงจากระเบียงไปยัง
สวนอยู่ห่างไปไกลพอสมควร เธอก็ตัดสินใจถลกกระโปรงยาวของชุดราตรี
สีเขียวน้ำทะเลขึ้นแล้วตัวต้วมเตี้ยๆ ปีนข้ามรั้วระเบียงเสียเลย แล้วไม่กี่
วินาทีถัดมาเธอก็กระโดดลงมาบนพื้นสนามหญ้า แต่ความรีบร้อนกับสันสูง
ที่สวมใส่อยู่ทำให้เธอเสียหลักไปกอดคนที่กำลังอึ้ง และเธอก็ทำให้เขาอึ้งซ้ำ
ด้วยการกระชับแขนกอดเขาไว้แน่นขึ้นแทนที่จะถอยห่างออกไป

"คุณเซน ฉันตามหาคุณแทบแย่!"

เจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลลอนดัดขมวดคิ้ว ยั้งงงหนักเข้าไปอีก แขนยาวๆ
พยายามจะดันร่างโปร่งในชุดราตรีออกไป ทว่าก็ไม่สำเร็จเพราะสองแขน
ของเธอกอดเขาไว้แน่นมาก

"คุณจะกลับลอนดอนเมื่อไหร่คะ"

"คืนนี้..." เขาพูดได้แค่คำเดียวเธอก็โพล่งสวนกลับมาทันที

"ดีเลย คุณมีเจ็ตส่วนตัวใช่ไหม งั้นฉันกลับด้วยนะ!"

เซน คอดเวลล์นี่อึ้งอีกคำรบอย่างช่วยไม่ได้ แต่หลังจากสบตากับเธอแล้วไม่เห็นวิแววว่าเธอล้อเล่น เขาเลยออกปากถาม

"ที่ลอนดอนมีเรื่องด่วนหรือไง"

"เปล่าค่ะเปล่า แต่มีเรื่องด่วนที่นั่นแหละ ฉันต้องออกจากอิตาลีให้เร็วที่สุด"

"ทำไม" เขาถาม ขณะเดียวกันก็พยายามแกะตัวเองออกจากอ้อมแขนของเพรดา พอสำเร็จขยายาวๆ ของเขาก็ก้าวออกเดินทันที "เดี๋ยวผมต้องขึ้นเวที"

"ฉันไปด้วย" หญิงสาวแทบจะกระโจนไปเกาะท่อนแขนแข็งแรงไว้ ใบหน้าหล่อจัดของคนที่กำลังหยิบมือถือขึ้นมาดูหันมาหาเธออีกรอบ เขารู้ว่าเธอต้องตามมาแต่ก็ไม่คิดว่าเธอจะเกาะเขาเป็นลูกสิงเบนนี ซึ่งเธอก็พอทำได้เลยรีบรัวคำพูดเร็วปรือ "คุณช่วยสวมบทเป็นแฟนของฉันสักคืนได้ไหม"

"อะไรนะ" เซนแทบจะหยุดเดินทั้งที่กำลังรีบ

"มันจำเป็นจริงๆ ฉันกำลังต้องการแฟนด่วนๆ" เพรดาส่งสายตาอ้อนวอนไปหาชายหนุ่ม "คือ... ฉันมาถึงอิตาลีเมื่ออาทิตย์ก่อน แล้วฉันก็ได้เจอ..."

เสียงแจ้วๆ ของหญิงสาวถูกกลบด้วยเสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ในมือของเซน เธอเลยจำต้องเงยบเพราะเขาครีบสายแล้วยกมันแนบหูทันที

คนอะไรแบบนี้เนี่ย เธอบ่นในใจ แต่สุดท้ายก็บังคับตัวเองไปอย่างรวดเร็ว เอาเถอะ อย่างน้อยก็ได้เจอเขาแล้ว เขาคงไม่ใจร้ายทิ้งเธอไว้ที่อิตาลี... และอย่างน้อยเขาก็ไม่ได้สะบัดแขนเธอทิ้งด้วย

เพรดาเดินเกาะแขนชายหนุ่มกลับเข้าไปในอาคาร ขณะที่เขาก็มุงมุ่นกับการคุยโทรศัพท์จนคล้ายไม่ได้สนใจอะไรอย่างอื่น ซึ่งเธอก็ไม่แปลกใจ

เพราะเท่าที่ฟังดูมันเป็นบทสนทนาเกี่ยวกับการตีลธุรกิจที่น่าจะสำคัญไม่น้อย งานกาล่าดินเนอร์ในคืนวันนี้เป็นงานที่เธอขนานนามให้เองว่า 'จับฉ่าย' แต่ก็เป็งานงานจับฉ่ายยักษ์แห่งปีของอิตาลีทีเดียว มันเริ่มมาจากการที่นักพฤกษศาสตร์ผสมสายพันธุ์กุหลาบจนได้สายพันธุ์ใหม่ที่ให้ดอกใหญ่ พอร์มสวย และมีกลิ่นหอมนาน กุหลาบสายพันธุ์ใหม่นี้สวยจนเป็นที่สนใจของสาธารณชนทั่วโลก เมื่อมีกระแสใหญ่โต จากที่จะมีงานเปิดตัวกุหลาบสายพันธุ์ใหม่ในแวดวงพฤกษศาสตร์ธรรมดา ก็กลายเป็นงานอีเวนต์ที่มีทั้งแฟชั่นโชว์และอะไรต่อมิอะไรอีกมากมาย ซึ่งนิตยสารแฟชั่นหัวสำคัญของ คอตเวลล์ก็มีเอี่ยวอยู่ด้วย ดังนั้นเซน คอตเวลล์จึงเดินทางจากอังกฤษมา อยู่ในงานคืนนี้ด้วย

ถือเป็นโชคดีของเธอ...

ชายหนุ่มเดินไปคุยโทรศัพท์ที่ไปจนกระทั่งถึงประตูเข้าหลังเวที ใครสักคนที่น่าจะเป็นฝ่ายประสานงานไม่กี่เลขๆ รอเขาอยู่ อีกฝ่ายทำท่าแปลกใจที่เห็นเธอดวงแขนเขามาหากก็ไม่ได้พูดอะไรและปล่อยให้เธอเดินผ่านเข้าประตูไปพร้อมเซน จากนั้นพวกสต๊าฟด้านหลังเวทีก็เข้ามา รุมล้อม แต่เพราะเขาคุยโทรศัพท์อยู่พวกนั้นเลยหันไปเจรจากับคนที่มารอรับเขาแทน

ในที่สุดเซนก็วางสายโทรศัพท์ทันได้ ตอนแรกเขารอดานึกว่าเขาจะถือโทรศัพท์ขึ้นไปคุยบนเวทีเสียแล้ว กระนั้นเธอก็ยังไม่มีโอกาสได้คุยกับเขาอยู่ดี เพราะเขาหันไปคุยกับคนที่พาพวกเธอเข้ามาต่อทันที บทสนทนาเกี่ยวกับการขึ้นพูดบนเวที เธอเลยได้แต่รอรอย่างอดทนจนกระทั่งเขาหันมา

"ผมต้องขึ้นไปพูดแล้ว" เซนพูดออกมาก่อนที่จะหันขยับปากเสียอีก ซึ่งเธอก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากพยักหน้ารับ

"งั้นฉันรอคุณตรงนี้นะคะ"

ชายหนุ่มมองหน้าเธอ เธอเองก็มองหน้าเขาไม่หลบตา จนกระทั่ง

เหลือบไปเห็นบุคคลหนึ่งเดินมาตรงทางตา เธอจึงดึงมือออกจากท่อนแขน แข็งแรงแล้วย้ายมันไปประคองใบหน้าหล่อเหลาอย่างรวดเร็ว ยิ่งไปกว่านั้น คือเธอยังยื่นหน้าไปประทับจูบลงบนริมฝีปากเรียวยาวโดยที่เข้าไม่ทันตั้งตัวด้วย ตั้งแต่เจอกันเมื่อไม่กี่นาทีก่อนเช่นนี้ เพราะหญิงสาวมาไม่รู้กี่หนแล้ว หากที่แน่ๆ หนนี้รุนแรงที่สุด แต่ก่อนที่เขาคงคิดอะไรเธอก็พูดเป็นภาษาไทย "ฉันต้องการความช่วยเหลือจริงๆ ค่ะ คนของคุณจะอยู่ตรงนี้ด้วย ใช่ไหมคะ"

ดวงตาสีเฮเซลหรือสีเหลืองเล็กน้อยก่อนที่เขาคงพยักหน้ารับเบาๆ แล้วหันไปพูดกับลูกน้องด้วยเสียงต่ำลึกลับ

"อยู่เป็นเพื่อนคุณผู้หญิงตรงนี้" แล้วเขาก็หันกลับมาหาเธอ "ผมพูดไม่นาน"

เพราะตายังไม่ทันได้ตอบรับใดๆ ร่างสูงก็หมุนกายผละไปเสียแล้ว เธอระบายลมหายใจเบาๆ คิดว่าถึงเคมีเธอกับเขาจะไม่ค่อยตรงกัน แต่อย่างน้อย เขาก็เข้าใจอะไรไม่ยาก และดูแล้วเขาน่าจะยอมช่วยเธอแน่ๆ

"คุณทำงานที่อิตาลีหรือมาจากอังกฤษคะ" พอเขนไปแล้วหญิงสาวก็หันไปหาบุรุษที่เขนทิ้งไว้ให้อยู่เป็นเพื่อนเธอ นอกจากเขาแล้วบริเวณนี้ยังมีคนอื่นอีกพอสมควร สตาฟฟ์กลุ่มหนึ่งยืนอยู่บนยกพื้นหลังเวที และยังมีอีกหลายคนที่เดินผ่านไปมา เธอเลยค่อนข้างผ่อนคลาย

"ผมทำงานที่นี่แต่มาจากอังกฤษครับ" อีกฝ่ายตอบพร้อมอธิบาย "ผมเป็นลูกครึ่งอังกฤษ-อิตาลี เกิดในอังกฤษแต่ใช้ภาษาอิตาลีได้เลยถูกส่งตัวมาทำงานที่ออฟฟิศในโรมของคอดเวลล์ แล้ววันนี้ก็ถูกส่งมาดูแลบอส"

เธอพยักหน้ารับหงึกหงักแล้วแนะนำตัว...อย่างน้อยลูกน้องของเขนคนนี้ก็ดูน่าจะพอพึ่งพาได้ละมั้ง ยังไงก็ผูกมิตรไว้ก่อนแล้วกัน

เขนใช้เวลาไม่ถึงห้านาทีก็ลงมาจากเวที ทว่าเขากลับพบลูกน้องยืนอยู่

คนเดียวโดยไม่มีวีแววของเพราตาอยู่ด้วย แถมอีกฝ่ายยังหันไปหันมาเหมือนกำลังหาอะไรบางอย่างอีกต่างหาก

"คุณผู้หญิงล่ะ?"

"นั่นสิครับ คือผมรีบโทรศัพท์แล้วของหล่นกิ้งไปทั่วผมเลยเดินไปเก็บ แต่พอเก็บของเสร็จหันกลับมามองอีกที่เธอก็หายไปแล้ว" คนเป็นลูกน้องตอบกลับอย่างไม่สบายใจ

'ฉันต้องการความช่วยเหลือจริงๆ ค่ะ' คำพูดของเธอผุดขึ้นมาในหัวทันที และแม้จะไม่เข้าใจว่าทำไมเธอต้องจูบเขา กระนั้นเวลานี้เขาก็รู้สึกว่ามันไม่ชอบมาพากล คนทั้งคนจะหายไปเฉยๆ ได้อย่างไร

"หาให้เจอ" ชายหนุ่มสั่งสั้นๆ อีกฝ่ายพยักหน้ารับแล้วรีบผละไป ขณะที่เขาหันไปรอบๆ ซึ่งแน่นอนว่าไม่เห็นเพราตาแต่เขาก็เห็นว่ามีส่วนหางของงานเดินผ่านไปมาเป็นระยะ

ถึงบริเวณหลังเวทีจะไม่พลุกพล่านแต่ก็ไม่ได้ร้าง เพราตาจะอันตรายหายไปโดยไม่มีใครเห็นได้อย่างไร มันแปลกเกินไป...เซนฮิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋าสูท เขารู้ดีว่าตนไม่มีเบอร์โทรของหญิงสาว ถึงเขาจะรู้จักเธอมานานแล้วแต่มันก็เป็นเพียงการรู้จักหน้าและชื่อ แทบไม่มีอะไรมากกว่านั้น ทว่าเขาก็แน่ใจว่าตนสามารถหาเบอร์ของเธอได้ไม่ยากนักถ้าต้องการ

หลังจากซึ่งใจอยู่พักหนึ่งชายหนุ่มก็ติดต่อสายกลับไปหาเลขานุการที่อังกฤษ แม้จะทราบว่าเป็นเวลานี้ตีึกมากแล้วก็ตาม

"นี่ฉันเองนะ ช่วยหาเบอร์ของเพราตา ลูกเลี้ยงของพวกพิตซ์สตันให้ฉันที"

บทที่ 1

Black out

บางสิ่งที่หายไป

เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ที่แทรกตัวเข้ามาในโสตประสาทกระซก
เช่น คอตเวลล์ออกจากห้องนิทรา เขาสะดุ้งแล้วลืมตาขึ้นทันที หากก็ต้อง
ใช้เวลาอีกราววินาทีกว่าจะเข้าใจว่ามีคนโทรเข้ามาหา ถึงจะรู้สึกเหมือนเพิ่ง
ได้นอนไปไม่นานแต่เขาก็เอื้อมมือไปคว้ามือถือจากโต๊ะหัวเตียงมาดู นอกจาก
พบชื่อพี่ชายลอยเด่นอยู่บนกลางจอแล้ว ดวงตาที่ฉาบไว้ด้วยความมั่งงุ่น
ของเขายังสังเกตเห็นตัวเลขเวลาตรงมุมบนของจอด้วย และนั่นก็ทำให้เขา
ต้องถอนหายใจออกมา

ฟ้าที่ลอนดอนยังไม่สว่างด้วยซ้ำ ชายหนุ่มเพิ่งได้นอนไปแค่สองสาม
ชั่วโมง เพราะเขาเพิ่งกลับจากนิวยอร์กเมื่อกลางดึกนี้เอง

ส่วนที่ไทยคงเป็นช่วงสายๆ เกือบเที่ยง หมอนั้นจะไปเตือนร้อนอะไร...
เช่นพ่นลมหายใจเบาๆ แล้วหยุดเสียงเรียกเข้าที่ฟังดูน่ารำคาญกว่าปกติ
สามร้อยเท่าด้วยการรับสายโทรศัพท์

"ได้ข่าวเรื่องแพมรียัง" ธารส่งเสียงมาดังลั่นตั้งแต่เขายังไม่ทันกดเปิด
สปีกเกอร์ด้วยซ้ำ

"แพม?" คนเป็นน้องชายวางมือถือลงบนเตียงแบบงงๆ พยายามนึก

ว่าแพมไหน หากปลายสายก็ช่วยเฉลยให้อย่างรวดเร็ว

"เพื่อนสนิทจินต์ไงเล่า เพราะตานะ!"

"อ้อ"

เช่นต้นขี้หนัดหนึ่ง เพราะตาใช้ชื่อเล่นของตัวเองในการทำความรู้จักกับใครต่อใครที่อังกฤษ แต่เขากลับติดชื่อเพราะตาของเธอมากกว่า อาจเพราะมันแปลกหู ขณะเดียวกันเรื่องที่อิตาลีเมื่อสามวันก่อนผุดขึ้นในหัวทันที เขาจึงถามต่อ

"ข่าวอะไร"

"เมื่อคืน...ทั้งคืนที่ไทยและอังกฤษ พวกพิตซ์ส์ตันเจอแพมแล้ว อยู่ที่โรงพยาบาลในอิตาลี เห็นว่าโดนทำร้าย"

"โดนทำร้าย?" คราวนี้คนที่อังกฤษตาสว่างขึ้นทันที

"แพทริกส่งข้อความมาบอก จินต์เลยโทรกลับไปถาม หมอนั้นบอกว่าแพมมีแผลโดนของแข็งกระแทกที่หัว เข้าใจว่าน่าจะเป็นพวกนักลี้ภัยที่อังกฤษวันนี้แหละ ตอนนี่จินต์เครียดมาก นายช่วยตามข่าวให้หน่อยได้ไหม นี่จินต์เพิ่งกลับมาหัดเดิน อยากไปหาเพื่อน แต่ฉันไม่อยากพาจินต์เดินทางไกลๆ ไปอังกฤษตอนนี้"

ถึงจะตาสว่างแล้ว หากสมองที่ยังไม่กลับมาทำงานเต็มรูปแบบก็ต้องใช้เวลาอีตึกกว่าจะเรียบเรียงข้อมูลให้เซนได้ครบถ้วน ซึ่งก็สรุปได้ว่าจริงๆ แล้วธามไม่ได้ห่วงเพราะตาไปมากกว่าห่วงแฟนตัวเอง แต่ก็นั่นแหละ มันก็ไม่แปลก

เอาเถอะ เขาเองก็อยากรู้ว่าเพราะตาเหมือนกัน เพราะตั้งแต่คืนนั้นในอิตาลีเขาก็รู้สึกเหมือนมีคราบดำติดอยู่ในใจ และเขาก็ไม่มีเวลาซัดมันออกด้วยเพราะตั้งแต่กลับมาจากอิตาลีคืนนั้นเขาก็ยุ่งจนแทบไม่มีเวลานอน

"เดี๋ยวผมส่งข่าว"

"โอเค จันแค่นี้แหละ" ธามบอกแล้วก็วางสายไปเสียเฉยๆ

เซนกลอกตาก่อนจะยันตัวลุกขึ้นนั่งบนเตียง ความหวังยังรุนแรงอยู่มาก

ที่ว่าก่อนจะกลับไปนอนอีกรอบ เขาก็ต้องส่งคนให้ตามข่าวของเพราตาท่อน
พอนาฬิกาปลุกตื่นมาอีกทีลูกน้องเขาก็น่าจะมีความรายงาน

ที่บอกว่าเธอโดนทำร้ายนั่นฟังดูไม่ดีเลย... และก็เป็นไปได้มากทีเดียว
ว่ามันอาจเกี่ยวกับการที่เธอหายไปแล้วเขาตามหาเธอไม่เจอในคืนนั้นด้วย
ถ้าเป็นอย่างนั้นมันจะไม่ใช่แค่ฟังดูไม่ดี แต่ต้องถือว่าเลวร้ายเลยทีเดียว

เซนลงจากรถเมอร์เซเดส เบนซ์คันใหญ่เดินเข้าสู่โรงพยาบาลเอกชน
ชื่อดังใจกลางมหานครลอนดอน เมื่อเช้าเขาสั่งให้คนติดต่อไปหาพวก
พิตซ์สตันเพื่อถามข่าว จากนั้นเขาก็ตั้งใจจะนอน หากเขาเข้าจริงก็นอนไม่หลับ
จนสุดท้ายก็ต้องลุกขึ้นมาอาบน้ำแต่งตัวและรอข่าว สรุปว่าเมื่อคืนพวก
พิตซ์สตันได้ข่าวจากโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในอิตาลีว่าเพราตาได้รับบาดเจ็บ
และพักรักษาตัวอยู่ที่นั่นมาสองคืนแล้ว แพทย์อนุญาตให้ย้ายกลับมารักษาตัว
ที่อังกฤษได้ ด้วยเงิน เส้นสาย และทุกอย่างที่พวกพิตซ์สตันมีทำให้การ
ดำเนินการเป็นไปอย่างรวดเร็ว หญิงสาวจึงสามารถเดินทางกลับไปที่อังกฤษ
ได้ในคืนเดียวกันเลยทีเดียว

ความจริงค่านี้นั้นเขาได้รับเชิญไปงานปาร์ตี้ของเซเลบริตี้รายหนึ่ง เขา
ไม่ชอบอะไรแบบนี้อยู่แล้วเลยเบนเข็มมาที่โรงพยาบาลแทน... พอรู้แน่ว่า
เพราตากลับมาถึงอังกฤษแล้วเขาก็ตัดสินใจโทรหาแพทริก พิตซ์สตัน
พี่ชายต่างสายเลือดของเธอด้วยตัวเองเมื่อช่วงไม่กี่ชั่วโมงก่อนเพื่อขออนุญาต
มาเยี่ยมเธอ นอกจากอีกฝ่ายตอบรับแล้วยังบอกว่าอยากเจอเขาอีกด้วย ซึ่ง
เขาก็เดาว่าน่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับเมื่อคืนนั้นที่อิตาลีนั่นเอง

คืนนั้นหลังจากที่หญิงสาวหายไปเฉยๆ เขาก็พยายามให้ลูกน้องตาม
หาเธอในทุกทางที่ทำได้ ถึงขั้นยอมเลื่อนเที่ยวบินออกไปสองชั่วโมง หากก็
ไม่มีวิแววของเธอทั้งที่ในงานก็มีคนมากมาย โทรหาเธอก็ไม่ติด และเขาเอง
ก็ไม่แน่ใจว่าเธอเปลี่ยนไปใช้เบอร์โทรศัพท์ของอิตาลีหรือเปล่า จนสุดท้าย

เขาก็ยอมแพ้เพราะนอกจากกลับอังกฤษแล้วเขาต้องเดินทางต่อเพื่อไปจัดการ
ดีลสำคัญที่อเมริกาด้วย แต่เขาก็สั่งให้คนตามหาเพราตาต่อและตัดสินใจ
โทรหาแพทริกเพื่อเล่าเรื่องทั้งหมดให้อีกฝ่ายฟังด้วย แพทริกบอกว่าเพิ่งคุย
กับน้องสาวเมื่อเช้านี้

จนกระทั่งเซนเดินทางมาถึงอังกฤษเพื่อเปลี่ยนเครื่องบินเดินทาง
ต่อไปยังอเมริกา แพทริกก็โทรกลับมาหาเขาและบอกว่าติดต่อเพราตาไม่ได้
พยายามเช็คที่อยู่จากมือถือก็ไม่สำเร็จ อีกฝ่ายเลยเริ่มกังวลแล้วคิดว่าจะไป
อิตาลี เขาเลยให้แพทริกติดต่อกับเลขชาย ของเขาเพื่อช่วยอำนวยความสะดวก
ให้ หลังจากนั้นเขาก็เดินทางไปอเมริกา แต่ด้วยความที่ยุ่งมากเลยไม่ได้
ติดตามข่าวเรื่องหญิงสาวมากนัก ไปๆ มาๆ กลายเป็นรู้ข่าวจากธามซึ่งอยู่ไกล
ถึงเมืองไทยเสียอย่างนั้น

เซนรู้ว่ามันไม่ใช่ความผิดของเขา หากเมื่อเพราตาโดนทำร้ายเขาก็
ยังอตรูสึกผิดหน่อยๆ ไม่ได้...

ชายหนุ่มทราบว่าจะต้องไปที่ไหนเพราะแพทริกบอกไว้แต่แรก เขาแค่
ต้องถามทางจากพยาบาลครั้งหนึ่ง แล้วก็เดินต่อไปอีกสองสามนาทีก่อนจะ
ได้พบกับสองพ่อลูกพิศพิศสัน

"เธอเป็นยังงี้บ้าง" เซนถามหลังจากจับมือทักทายทั้งสองเรียบริ้อยแล้ว
ขณะเดียวกันก็มองผ่านกระจกบานเล็กๆ ตรงประตูห้องเข้าไปด้านใน เขา
เห็นเธอนอนหลับอยู่บนเตียง บริเวณศีรษะมีผ้าพันแผลพันจนแทบเป็น
ผ้าโพกหัว ข้างเตียงมีสตรีอีกคนนั่งหันหลังให้ประตู ซึ่งก็น่าจะเป็นแม่ของเธอ

"ทางกายภาพก็โอเคดี แต่อย่างอื่นมีปัญหา นี่แหละที่ทำให้ผมอยาก
เจอคุณ" แพทริกบอกสีหน้าเคร่งขรึม ขณะที่เซนหันกลับไปมองอีกฝ่ายอย่าง
ประหลาดใจ

"อย่างอื่น?"

"เพราะมีการกระทบกระเทือนที่ศีรษะ ความทรงจำของผมเลย

มีปัญหา"

"เราไปนั่งคุยกันตรงโซฟานั้นดีกว่า" จอห์น พิตซ์สตัน บารอน พิตซ์สตันที่เก่า หรือที่มักเรียกกันว่าลอร์ดพิตซ์สตัน* พ่อเลี้ยงของเพราดา พักพิศไปทางชุดโซฟาใกล้กับเคาน์เตอร์พยาบาล

เซนเดินไปตามการเชื่อเชิญโดยดี ดูเหมือนว่าเรื่องจะแย่งกว่าที่เขา คิดเอาไว้เสียอีก

"เท่าที่รู้จากโรงพยาบาลที่อิตาลี มีคนไปเจอแพมหมดสติอยู่แถว ชานเมืองของโรมเลยพาตัวมาส่งที่โรงพยาบาล พอได้สติแพมก็มีอาการ สับสน จำอะไรแทบไม่ได้เลย แถมมาตัวเปล่าด้วย โรงพยาบาลเลยไม่รู้จะ ติดต่อบุคคลรายังไง" เมื่อนั่งกันเรียบร้อยแพทริกก็เริ่มต้นบทสนทนาทันที "จนกระทั่งเมื่อคืนความทรงจำของแพมก็ค่อยๆ กลับมา เธอจำเบอร์มือถือ ของแม่ได้แล้วขอให้โรงพยาบาลโทรหา ท่านส่งข่าวต่อให้ผมไปที่โรงพยาบาล จนถึงตอนนี้ผมจำได้แค่ว่าขึ้นรถไฟไปอิตาลี แต่จำเรื่องหลังจากนั้นไม่ได้ เลย"

"เรื่องที่เจอผมคืนนั้นก็จำไม่ได้?"

"ไม่ได้" แพทริกระบายลมหายใจเบาๆ "หมอบอกว่าความทรงจำที่ หายไปอาจกลับมาหรืออาจจะไม่กลับมาเลยก็ได้ แต่เท่าที่ตรวจดูทางร่างกาย ไม่มีอาการบาดเจ็บนอกจากที่หัว"

"คุณเลยอยากได้ยินจากผมละเอียดๆ ใช่ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างในคืน นั้น" เซนพอจะเดาได้ เพราะถึงคืนนั้นเขาจะโทรหาแพทริก แต่เขาก็มีเวลา ไม่มากนักเลยพยายามเล่าเรื่องราวให้กระชับ สรุปเพียงรายละเอียดสำคัญๆ เท่านั้น

"ใช่ เพราะคุณบอกว่าผมไปขอความช่วยเหลือจากคุณ" แพทริก พักหน้ารับ

* ในระบบบรรดาศักดิ์ของอังกฤษ ชั้นชั้นขุนนางยกเว้นดยุกมักเรียกกันแบบย่อว่า ลอร์ดหรือเลดี้ แล้วตามด้วย นามสกุลและ/หรือสถานที่

พูดตามจริงเช่นไม่เคยคิดเลยว่าจะต้องมาเยี่ยมสมาชิกครอบครัว พิเศษส์ตันในโรงพยาบาล แถมยังได้มานั่งคุยกันแบบนี้ เพราะคอตเวลล์เคย มีคดีกับพิเศษส์ตันมาก่อน

เรื่องก็คือเมื่อหลายปีก่อนลอร์ดพิเศษส์ตันพบรักและแต่งงานกับ แม่ฝ่ายชาวไทยคือพริ้มเพรา แม่ของเพราตา เรื่องนี้ค่อนข้างเป็นที่สนใจ ที่เดียว คอตเวลล์ทำธุรกิจด้านสื่อ มีแท็บลอยด์อยู่ในพอร์ทธุรกิจด้วย ซึ่ง แท็บลอยด์ของคอตเวลล์ก็ถือเป็นสื่อหัวแรกๆ ที่เดียวที่เล่นข่าวนี้ จน แพทริกไม่พอใจเลยมาฉกกับธาม แล้วทั้งสองก็เขม่นกันตั้งแต่วันนั้น ถึงตัว เขาจะไม่ได้เป็นคู่กรณีโดยตรงแต่ก็โดนเขม่นเหมารวมไปด้วยอย่างช่วย ไม่ได้ แต่เขาก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไร

ช่วงที่ลอร์ดพิเศษส์ตันแต่งงาน เสน่หีกับโฉมฉาย พ่อแม่ของเขาก็หย่า ขาดจากกัน เป็นการจากกันด้วยดี และจนถึงตอนนี้ทั้งสองก็ยังเป็นเพื่อนกัน รวมถึงไปมาหาสู่กันเรื่อยๆ โฉมฉายย้ายกลับไปอยู่เมืองไทย และเมื่อเกือบ สองปีที่แล้วธามก็ตามแม่ไป แถมเป็นการตามไปแบบไม่ยอมกลับ คือไป ยึดหน้าที่ดูแลธุรกิจคอตเวลล์ในฟากฝั่งเอเชียแบบไม่ปรึกษาเขาสักคำ ไม่ต่าง จากเฮนรี่ที่จุ๋ง ก็ทิ้งธุรกิจไว้ให้พวกเขาสองพี่น้องบริหาร ส่วนตัวเองก็หนีไป เที่ยวรอบโลก ซึ่งเขาก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากดูผลงานที่อังกฤษต่อตามลำพัง

เพราตาย้ายตามพริ้มเพรามาเรียนปริญญาตรีที่อังกฤษหลังจากแม่ แต่งงานใหม่พักใหญ่ เธอดูสนิทสนมกับแพทริกดี จนในที่สุดนักข่าวของ คอตเวลล์ก็เอาไปเขียนข่าวว่านอกจากแพทริกจะได้รับบรรดาศักดิ์ต่อจาก พ่อแล้ว เธอก็อาจได้รับการเรียกขานว่าเลดี้ต่อจากแม่ด้วย แพทริกเลยโกรธ ขึ้นมาอีกรอบ คราวนี้เช่นเป็นคนรับแรงเหวี่ยงเต็มๆ กระนั้นเขาก็ไม่ได้ใส่ใจ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างคอตเวลล์กับพิเศษส์ตันก็คล้ายจะยิ่งแยกลงไปอีก

กระทั่งธามไปรักกับจินตภา เพื่อนสนิทของเพราตา* คอตเวลล์กับ

* ติดตามเรื่องราวของธามและจินตภาได้ใน 'ร้ายเรือนใจ'

พิตช์สตันจึงถูกดึงเข้ามาใกล้กันโดยอ้อมอีกหน แคมมันก็เป็นไปในทางไม่ค่อยดีเสียด้วย เพราะพี่ชายของเขาดันไปทำจินตภาพเสียใจ เพราะตาพลอยโมโหจนถึงขั้นตั้งชื่อใหม่ให้รามแบบเจ็บแสบ ซึ่งก็โทษเธอไม่ได้ แต่ตอนหลังพอรามกับจินตภาพเข้าใจกันแล้วเธอก็ขอโทษพี่ชายเขา รวมถึงตามมาขอโทษเขาด้วยทั้งที่เขาก็ไม่ค่อยเกี่ยวเท่าไร เขาเลยคิดว่าเธอเป็นคนที่ใช้ได้อยู่เหมือนกัน ตั้งแต่นั้นพอเจอกันตามสถานที่ต่างๆ เขาก็เธอก็หักท่ายกันอยู่บ้าง แม้ไม่ได้ถือว่าสนิทสนมกันหากก็คงพอจะพูดได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างสองบ้านดีขึ้นเล็กน้อย

จนเกิดเรื่องทีอิตาลีเมื่อสามวันก่อน...

"อาคารนั้นเป็นอาคารเก่า ด้านหลังเวทีไม่มีกล้องวงจรปิด ผมให้คนที่นั่นพยายามเอาบันทึกล้องตรงประตูทางเข้าออกมาดูแต่ก็มีแค่ภาพตอนคุณแพมเดินเข้าหลังเวทีพร้อมผม พวกสต๊าฟด้านหลังเวทีก็บอกไม่รู้ไม่เห็นกันหมด" เซนเล่าเรื่องตอนเจอเพราะตาให้ฟัง จากนั้นก็เล่าต่อไปถึงตอนที่เขาส่งให้คนตามหาตัวเธอ

"นั่นมัน...ไม่แปลกเกินไปหน่อยหรือไง" ลอร์ดพิตช์สตันเอนหลังพิงโซฟาที่นั่งอยู่ สีหน้าเคร่งเครียด

"ใช่ครับ เพราะมันแปลกผมถึงอยู่ต่อจนวินาทีสุดท้ายแล้วก็โทรหาคุณแพทริก" เซนพยักหน้ารับ "ผมยังมีสำเนาบันทึกล้องวงจรปิดอยู่ ถ้าคุณอยากดูผมจะให้เลขาฯ ส่งให้"

"ขอบคุณ"

"แล้วทางคุณสงสัยอะไรหรือเปล่า พิตช์สตันไม่ได้มีศัตรูใช่ไหม" เซนหันไปหาแพทริกที่นั่งทำหน้าที่ครุ่นคิดเงียบๆ มาพักใหญ่แล้ว

"ไม่มี อย่างดีก็คู่แข่งทางธุรกิจตามปกติ" เจ้าของเรือนผมสีทองกับดวงตาสีฟ้าเข้มจัดจนเกือบเป็นสีน้ำเงินสายหน้า

"ผมสงสัยว่าถ้าคุณแพมเดือดร้อนแล้วทำไมไม่ติดต่อพวกคุณ แต่หันมา

ฟังผมแทน" มานึกดูหนุ่มคอตเวลล์ก็เสียใจอยู่หน่อยๆ ที่วันนั้นเอาแต่คุยโทรศัพท์จนไม่ได้ฟังที่เธอจะพูด

"ตอนที่ผมถูกส่งไปโรงพยาบาล ผมไม่มีโทรศัพท์หรือข้าวของอะไรติดตัวเลย ถ้าผมไม่รู้เรื่องผมมาขอความช่วยเหลือจากคุณก่อน ผมคงคิดว่าผมโดนทำร้ายเพื่อชิงทรัพย์" แพทริกระบายลมหายใจเบาๆ "แล้วยังได้มาฟังเรื่องจากคุณ ทุกอย่างก็ยิ่งดูแปลกไปหมด"

"ผมออกจากอังกฤษไปเกือบเดือนแล้ว ไปเที่ยวหลังเรียนจบนะ ตอนแรกเห็นว่าจะนัดไปกับเพื่อนสนิท...แฟนของพี่ชายคุณนั่นแหละ แต่ก็อย่างที่รู้ๆ กัน ผมเลยต้องไปคนเดียว" จอห์น พิตซ์สตันเหม่อมองเพดานคล้ายกำลังคิดอะไรอย่างอื่นไปด้วยระหว่างที่ปากเล่า "ปกติผมจะติดต่อแม่เขาเป็นระยะๆ มีโทรหาบ้าง แต่ส่วนใหญ่จะส่งข้อความมาบอกว่าอยู่ไหน กำลังจะไปไหนอะไรทำนองนั้นนะ เช้าวันที่คุณติดต่อมาผมก็เพิ่งส่งข้อความมา เราเลยไม่ได้เอะใจเลยว่าผมกำลังเจออันตรายอะไรหรือเปล่า"

"มันอาจจะเกิดหลังจากนั้น..." แพทริกเดา "และมีมือถือผมก็อาจมีปัญหาหรือเกิดอะไรซักอย่างที่ ทำให้ติดต่อเราไม่ได้"

"อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้อ" เซนนี่กทบทวนภาพเหตุการณ์ในคืนวันนั้น เธอมีกระเป๋าสะพายใบเล็กแบบที่ผู้หญิงมักใช้ในงานกลางคืน แล้วมีอะไรอีก... เขาพยายามคิด ก่อนจะนึกอะไรขึ้นได้ "งานกาล่านั้นเป็นงานใหญ่และต้องมีบัตรเชิญถึงเข้างานได้ คุณผมเข้างานได้ยังไง"

"ผมไม่ได้เล่าให้แม่ฟังด้วยว่าจะไปงาน แคบอกว่าจะไปโรม ก่อนหน้านี้เขาจะไปเที่ยวทางใต้ของอิตาลีนะ" บรูซสูงวัยบอก

"ตอนนี้ผมสงสัยผู้ชายคนหนึ่งอยู่" แพทริกหยิบมือถือออกมาจากกระเป๋าदानในของเสื้อนอก ก่อนจะเปิดหน้าจอแล้วยื่นให้เซนดู "รูปนี้ผมส่งมาให้แม่ตั้งแต่วันแรกๆ ที่ไปถึงอิตาลี บอกว่าได้เพื่อนใหม่ชื่อเปาโล เขาเป็นไกด์นำเที่ยวให้ด้วย เท่าที่รู้คือน่าจะเป็นคนทางใต้ ผมไม่แน่ใจว่า

หมอนี้ตามแพมมาถึงโรมใหม่ แต่เพื่อนใหม่ที่แพมเล่าถึงว่าใช้เวลาด้วยกันในอิตาลีก็มีแค่คนนี้ พวกที่รู้จักกันผ่านๆ ก็ไม่น่าจะพาแพมไปงานเลี้ยงใหญ่ๆ แบบนั้น"

เซนหลุบดวงตาสีเฮเซลลงมองหน้าจอ มันเป็นภาพเซลฟี่คู่กันระหว่างเธอเรากับผู้ชายหน้าตาดีสไตล์อิตาเลียนคนหนึ่ง

"คุณส่งรูปมาให้ผมหน่อย ผมจะลองส่งต่อไปให้พวกนักข่าวที่อิตาลีดู เผื่อจะมีใครพอหาข่าวอะไรได้ อย่างน้อยถ้าคิดว่าเป็นคนที่หาตัวไปงานนั้นได้ วงศ์นาก็แคบลง คอตเวลล์เป็นสปอนเซอร์งานนั้นด้วย หาข้อมูลไม่น่ายาก"

"ได้"

แพทริกทำตามทันที เพียงไม่นานหลังจากนั้นเซนก็ได้ยินเสียงเตือนว่ามีข้อความถูกส่งเข้ามาดังมาจากในอกเสื้อ หากเขาก็ไม่ได้หยิบมันออกมาดูและออกปากถาม

"ผมขอถามได้ไหมว่าถ้ารู้ว่าเกิดอะไรขึ้นแล้วพวกคุณจะทำอะไรต่อ"

"ก็ต้องดูว่าอันตรายที่เกิดกับแพมคืออะไร แล้วมันจะลากยาวมาถึงอังกฤษไหม"

"มองในแง่ดีการที่แพมบอกคุณว่าจะกลับอังกฤษแปลว่าอยู่นี้อาจปลอดภัย แต่ใครจะรู้ ผมอยากแน่ใจว่าคนในครอบครัวผมจะปลอดภัยที่สุด" ลอร์ดพิตซ์สันบอก

เซนพยักหน้ารับ แต่ไม่ทันได้พูดอะไรพริ้มเพรา ก็เดินเข้ามาสมทบในวงสนทนา สีหน้าของหล่อนดูกังวลก็ยังไม่แน่ใจขณะมองสบตากับเขา

"แพมเพิ่งตื่นขึ้นมาคะ แล้วแกก็ถามหาซิสเตอร์คอตเวลล์..."

พริ้มเพราเล่าว่าพอตื่นมาเธอก็ถามว่าเซนมาหรือยัง ชายหนุ่มฟังแล้วงุนงงหากก็เดาว่าอาจเป็นเพราะเขาเจอเธอเป็นคนท้ายๆ หรือไม่เธอก็อาจจะเริ่มจำอะไรได้ เนื่องจากพริ้มเพราบอกว่าก่อนหน้านี้เธอไม่ได้พูดถึง

เขาเลย ดังนั้นเขาจึงลুকตามสตรีสูงวัยไปหาเพราตาโดยดี

หญิงสาวกำลังนั่งอยู่บนเตียง ทำทางมีนง แต่พอเธอหันมาเจอเขา
เดินเข้ามาในห้อง รอยยิ้มสดใสก็ปรากฏสว่างไสวบนดวงหน้าสาว

"ฉันรู้ว่าคุณต้องมา!"

พอเซนเดินมาหยุดตรงข้างเตียงบีบ มือเรียวที่ถูกพันไว้ด้วยผ้าบางๆ
ก็ยื่นมาหาเขาทันทีและยึดท่อนแขนแข็งแรงเอาไว้

"คุณเป็นไงบ้าง"

"ก็อย่างที่เห็น...แต่ทุกคนก็คงเล่าให้คุณฟังหมดแล้วมั้ง" ดวงตาสีนิล
ตัวโตไปมองครอบครัวแวบหนึ่งแล้วดึงความสนใจกลับมาหาเขาอีกรอบ
"คุณไม่ควรถามฉันด้วยท่าทางเย็นชาแบบนี้ะ คุณควรปลอบฉัน ขนาดฉัน
ยังไม่ว่าที่คุณสักคำที่คุณไม่ไปรับฉันที่โรม แถมมาซ้ำขนาดนี้"

ชายหนุ่มจ้องหน้าเพราตา พยายามทำความเข้าใจคำพูดของเธอ

"คุณจำเรื่องที่อิตาลีได้แล้วหรือ"

"ไม่ได้" เธอทำหน้าที่มุ่ย "แต่ที่ฉันพูดมาทั้งหมดก็ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับ
เรื่องที่อิตาลีซะหน่อย"

"นั่นคุณก็จำไม่ได้ใช่ไหมว่าเราเจอกันที่อิตาลี" เขาถามต่ออย่างไม่รอช้า

"เจอกัน? หมายความว่าที่คุณไปอิตาลีด้วยหรือ" หญิงสาวเบิกตากว้าง
ดูประหลาดใจอย่างยิ่ง กระนั้นเซนก็ไม่ใส่ใจ

"ถ้าจำไม่ได้แล้วทำไมคุณถึงคิดว่าผมควรไปรับคุณที่โรมล่ะ"

"ก็คุณเป็นแฟนฉันไงคะ" สายตาของเพราตาฉายแววงุนงง "ตามที่
แพทริกเล่าให้ฟังฉันหายตัวไปตั้งหลายวัน แถมมาเจออีกที่ฉันก็บาดเจ็บด้วย
คุณควรเป็นห่วงฉันไม่ใช่หรือ"

แค่ประโยคแรกประโยคเดียวก็เพียงพอจะทำให้คนฟังอึ้งแล้ว ไม่ใช่
แค่เซน หากยังรวมถึงสมาชิกครอบครัวพิตซ์สตันที่ยืนล้อมเตียงอยู่ ทั้งสี่
ต่างจับจ้องคนเจ็บเป็นตาเดียว จากนั้นก็พร้อมใจกันเงยหน้าขึ้นส่งสายตา

กันไปมาโดยไม่ได้นัดหมาย เห็นได้ชัดว่าทั้งหมดต่างงุนงงพอกัน

"ความจำของคุณที่หายไปคือตั้งแต่ไปถึงอิตาลีไซใหม่ ก่อนหน้านั้น
คุณจำได้ครบไม่ใช่หรือ" ในที่สุดเซนก็เป็นคนที่หันกลับไปถามคนเจ็บ

"จำได้" เพราะตาทพยักหน้า หากเพียงอดีตใจต่อจากนั้นเธอก็ทำท่าเหมือน
ไม่แน่ใจ "คือฉันคิดว่าอย่างนั้นนะ ฉันจำได้ว่าไปเที่ยวโปรตุเกส สเปน..."

"แล้วเรื่องที่ยิ่งกฤษฎละ" แพทริกโพล่งแทรกขึ้นมา

"ก็ต้องจำได้สิ" หญิงสาวหันไปมองพี่ชายต่างสายเลือดแบบงงๆ

"งั้นคุณจำอะไรเกี่ยวกับผมได้บ้าง" เซนดึงความสนใจของเธอกลับมา
อีกครั้ง

"ก็...ไม่มาก มันไม่ค่อยปะติดปะต่อ" สีหน้าเธอเจื่อนลงนิดหนึ่ง แล้ว
เธอก็ออกแรงบีบแขนเขาแน่นขึ้น "ฉันจำได้ว่าสำหรับเรามันค่อนข้าง อึม...
ซับซ้อน แต่ฉันจำได้นะว่าฉันรักคุณ ถ้าฉันไม่ได้รักคุณจริงๆ ก็คงไม่รู้สิกว่า
อยากเจอคุณขนาดนี้ แล้วแค่คุณมายืนอยู่ใกล้ๆ ฉันก็รู้สึกปลอดภัยแล้ว
คือแบบถ้าไม่ได้เป็นแฟนกันอย่างน้อยก็ต้องดูๆ กันอยู่อะ ฉันจำได้ด้วยว่า
เราไปงานเลี้ยงด้วยกัน ปกติฉันไม่ควรใครไปงานนอกจากแพทริกนะ"

"งานเลี้ยงไหน" เซนซ้กรู้สึกว่าเส้นประสาทกำลังเขม็งเกลียว หลังจาก
ที่ก่อนหน้านี้มันเริ่มตึงตัวมาครู่หนึ่งแล้ว

"ฉันไม่แน่ใจ จำได้ว่าตัวเองใส่ชุดสีเขียวๆ ฟ้ำๆ...แล้วเราก็จูบกันด้วย"
สมาชิกครอบครัวพิตซ์สตันทั้งสามจ้องเพราะตาเป็นตาเดียว สีหน้าตื่นตะลึงไป
ในทางเดียวกัน ขณะที่เจ้าตัวไม่ได้สนใจ ดวงตาสีนิลจ้องไปยังใบหน้าหล่อเหลา
ของหนุ่มคอดเวลล์ "เราเคยไปงานเลี้ยงด้วยกันแบบที่ฉันพูดจริงๆ ไซ้ใหม่คะ"

เซนสบตากับเธออย่างซึ้งใจ ก่อนที่เขาจะพยักหน้ารับ เพียงเท่านั้น
เธอก็ยิ้มแต่อย่างมีความสุข ทว่าพอเธอเบนสายตากลับไปหาครอบครัวก็
ต้องแปลกใจที่พวกเขาล้วนทำสีหน้าแปลกประหลาด

"ทำไมทำหน้าแบบนี้ล่ะ มีอะไรหรือเปล่า"

ก่อนที่ใครจะทันได้ตอบอะไร ประตูห้องก็ถูกเคาะ แล้วมันก็ถูกเปิดเข้ามาโดยบุรุษในชุดกาวน์และพยาบาล

"คนไข้ฟื้นแล้ว ขอคุณหมอตตรวจสักหน่อยนะคะ"

"งั้นเดี๋ยวพวกเราไปรอข้างนอกนะ" แพทริกหันไปบอกหญิงสาวก่อนจะพยักพยิตให้ทุกคนออกจากห้อง

"งานเลี้ยงที่คุณแพมพูดถึงคืองานที่อิตาลี"

เซนเปิดปากทันทีที่เขากับสมาชิกครอบครัวพิตซ์สตันอีกสามคนหาที่ยืนคุยเหมาะๆ บริเวณโถงทางเดินของโรงพยาบาลได้แล้ว

"เออ ใช่ พยาบาลที่อิตาลีเอาชุดที่แพมใส่ในคืนนั้นมาให้ผม แต่ผมเห็นมันเปื้อนและขาดเลยทิ้งไป ชุดนั้นเป็นสีเขี้ยวๆ ฟ้ำๆ นี่แหละ" แพทริกทำท่านึกขึ้นได้

"งั้นแสดงว่าความจริงแล้วแพมก็พอจำเรื่องที่อิตาลีได้" ลอร์ดพิตซ์สตันลูบคางเบาๆ

"แต่ก็น่าจะจำได้แบบสับสน เพราะแพมคิดว่านั้นคือเรื่องที่ยังคงถูกซ่อน" คนเป็นลูกชายออกความเห็น ดวงตาสีฟ้าเข้มเลื่อนไปมองเซน

"ความจริงตอนที่ผมเล่าเรื่องเกี่ยวกับงานเลี้ยงในอิตาลีให้ฟัง ผมไม่ได้เล่ารายละเอียดบางอย่าง" หนุ่มคอตเวลล์พ่นลมหายใจเบาๆ "คืนนั้นนอกจากคุณแพมเข้ามาขอความช่วยเหลือจากผม เธอยังขอให้ผมแสดงเป็นแฟนเธอแล้วก็จูบผมด้วย"

เกิดความเงิบขึ้นชั่วขณะ สีหน้าของพวกพิตซ์สตันบ่งบอกถึงความมึนงงนึกไม่ถึง ขณะที่เซนตั้งข้อสันนิษฐาน

"มันต้องมีเหตุผลที่เธออยากให้ผมแสดงเป็นแฟน อาจจะเกี่ยวกับนายเปาโลอะไรนั่นก็ได้"

"เป็นไปได้" บุรุษสูงวัยพยักหน้ารับ

"อีกอย่างผมว่าเธออาจจะฝังใจกับความผิดหรือเหตุการณ์ในตอนนั้น พอสมองสับสนเลยเข้าใจว่าผมเป็นแฟนเธอ"

"นี่ก็เป็นไปได้เหมือนกัน" แพทริกยิ้มริมฝีปาก

"แล้วเราจะเอาอย่างไรกันดี" พริ้มเพรากังวล "หมอบอกว่าไม่รู้ความจำ ที่หายไปจะกลับมาหรือเปล่า เราควรพูดความจริงกับแพมไหม แล้วเราควรพูดแค่นั้น ลำพังตอนนี้แพมก็ดูสับสนมากแล้ว ถ้าจู่ๆ ไปพูดเรื่องที่ขัดกับสิ่งที่แพมเชื่อทั้งหมดทันที มันจะส่งผลอะไรหรือเปล่า"

"บางที่อาจต้องลองปรึกษาหมอดู"

เซเนี่ยมมองครอบครัวพิตซ์สตันที่กำลังเคร่งเครียด ไม่นึกเลยว่าจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของวงสนทนาด้วย และถึงจะไม่อยากเกี่ยวอย่างไร เขาก็คงต้องยอมเกี่ยว เขาไม่ใช่แฟนของเพราตา ไม่ใกล้เคียงสักนิด เขาจะปล่อยให้เธอเข้าใจผิดต่อไปไม่ได้

บทที่ 2 At sixes and sevens ลับสน

เพราะตานั่งกอดเข่าอยู่บนเก้าอี้หวมที่มีอายุห้าร้อยปี สายตาทอดมองออกไปนอกหน้าต่างบานสูงที่ยามนี้มีเม็ดฝนเกาะพราว เธอออกจากโรงพยาบาลได้สามวันแล้ว และตอนนี้เธอก็กลับมาพักที่เพนตันฮอลล์ ที่พำนักของลอร์ดพิตซ์สตัน

เพนตันฮอลล์เป็นคฤหาสน์ที่มีอายุห้าร้อยกว่าปี เดิมเป็นสมบัติของราชวงศ์และมีการเปลี่ยนเจ้าของมาเรื่อยๆ จนกระทั่งเมื่อราวสองสามร้อยปีก่อนบรรพบุรุษของพิตซ์สตันก็ได้ซื้อที่นี่ไว้ ผ่านมาอีกราวร้อยปีทายาทรุ่นเหลนก็ได้บรรดาศักดิ์เป็นบารอนพิตซ์สตัน ที่นี้จึงกลายเป็นที่พำนักของบารอนพิตซ์สตันสืบทอดต่อกันมาจนปัจจุบัน

ตอนนี้จอห์น พิตซ์สตันและฟริ้มเพราอาศัยอยู่ที่เพนตันฮอลล์เป็นหลัก แต่เนื่องจากคฤหาสน์โบราณนี้ตั้งอยู่ในเอสเซ็กซ์ มณฑลทางตะวันออกเฉียงเหนือของลอนดอน ถึงจะเป็นมณฑลที่อยู่ติดกับลอนดอนหากการเดินทางจากเพนตันฮอลล์เข้าเมืองหลวงก็ต้องใช้เวลาชั่วโมงกว่า พวกพิตซ์สตันเลยซื้อบ้านไว้ในลอนดอนอีกหลังเพื่อความสะดวก แพทริกทำงานอยู่ในลอนดอนเป็นหลัก บางสุดสัปดาห์จึงจะกลับมาที่เพนตันฮอลล์

เพราะตาเรียนมหาวิทยาลัยในลอนดอน แต่เธอก็ไม่ได้พักกับแพทริก เนื่องจากแม่เห็นว่าไม่เหมาะ พรึ่มเพราะแต่งงานกับลอร์ดฟิตซ์สตันตอนเธอเรียนไฮสกูล เธอไม่อยากย้ายโรงเรียนกลางคันเลยอยู่ที่ไทยจนจบไฮสกูล แล้วค่อยย้ายมาเรียนปริญญาตรีที่อังกฤษ เรียกว่าจะมาเป็นน้องสาวของแพทริกเธอก็โตเป็นสาวแล้ว แถมเธอก็ไม่ได้เปลี่ยนนามสกุลเป็นฟิตซ์สตันด้วยซ้ำ ดังนั้นแม่เลยคิดว่าไหนๆ เธอโตพอแล้วก็ให้ยู่หอพักดีกว่า ซึ่งเธอก็ชอบความคิดนี้ด้วยเพราะเป็นอิสระดี กระนั้นเธอก็สนิทสนมกับแพทริกดี เพราะเขาไม่มีแฟนแล้วก็ลากเธอไปเป็นคู่ควงในงานเลี้ยงตลอด และเขาก็ปฏิบัติต่อเธออย่างพี่ชายกับน้องสาวด้วย เธอเลยนัดเจอกับเขาอยู่เนืองๆ จนถึงขั้นมีคนคิดว่าเธอจะพัฒนาจากน้องสาวไปเป็นคนรักของเขาทีเดียว

เมื่อสามสี่เดือนก่อนเพราะตาเพิ่งเรียนจบ เดิมเธอนัดกับจินตภา เพื่อนสนิทเอาไว้ว่าจะไปท่องเที่ยวด้วยกัน แต่อีกฝ่ายดันขาหักเสียก่อน เธอเลยเป็นฝ่ายไปเยี่ยมเพื่อนที่เมืองไทย พอกลับมาอังกฤษเธอก็ตัดสินใจชะลอแผนการเที่ยวไปก่อน เนื่องจากพอไม่มีเพื่อนก็เท่ากับไม่มีคนหารค่าที่พัก เธอเลยทำงานหาเงินค่าเที่ยวเพิ่มโดยมารับจ๊อบเป็นไกด์อยู่ในเพนตันฮอลล์นี่เอง เพราะนอกจากตัวคฤหาสน์แล้วในอาณาเขตของเพนตันฮอลล์ยังมีสวนที่สวยงามจนขึ้นชื่อและศูนย์วิจัยด้านพฤกษศาสตร์อยู่ด้วย เนื่องจากบารอนเมื่อสองรุ่นก่อนมีความสนใจด้านนี้เป็นพิเศษ ปัจจุบันทั้งสวนกับศูนย์วิจัยกลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงไปแล้ว

หญิงสาวเริ่มออกเดินทางเมื่อเดือนก่อน ถ้าเป็นไปตามแผนเธอจะได้เที่ยวต่ออีกสามเดือนทีเดียว แต่เวลานี้เธอกลับมาที่เพนตันฮอลล์แล้วเป็นการกลับมาในสภาพที่บาดเจ็บ...และสับสน

ตอนนี้แผลที่ศีรษะของเธอดีขึ้นพอสมควร จากที่มีผ้าพันแผลพันจนเป็นผ้าโพกหัวก็เบาลงเหลือแค่ผ้าพันไม่กี่ชั้นเหมือนที่คาดผมแทน ทว่า

ทั้งที่อาการทางกายภาพของเธอดีขึ้นแล้ว ความทรงจำของเธอกลับยังแห้วงวุ่น เช่นเดิม

เรื่องมันเริ่มจากการที่เธอตื่นขึ้นมาในโรงพยาบาลในโรมพร้อมกับความสับสน กระทั่งชื่อตัวเองยังนึกไม่ออก พอหลับไปแล้วตื่นขึ้นมาอีกครั้ง จึงพอจำอะไรได้บ้าง เธอเลยสามารถให้เบอร์ของแม่กับพยาบาลจนพวกเขาโทรตามครอบครัวของเธอได้ จากนั้นเธอก็ถูกย้ายกลับมาที่อังกฤษ ตอนมาถึงไม่มีอะไรต่างจากตอนที่เธออยู่อิตาลีมากนัก แต่พอนอนหลับไปจุ้ๆ เธอก็เกิดจำเซน คอดเวลล์ขึ้นมาได้เลยถามหาเขา...เพียงเพื่อจะพบกับความสับสนที่ทวีความรุนแรงขึ้นอีกระดับ

หลังจากที่กำลังคุยกันแล้วหมอบกับพยาบาลเข้ามาขัดจังหวะ พอเซนและครอบครัวของเธอกลับมาอีกที่พวกเขาก็ยังคงดูแปลกๆ ไม่ผิดจากตอนที่คุยกันก่อนหน้านั้น

'คุณแพม พังผมตึ๋ง นะ' เซนเป็นคนเปิดบทสนทนา 'นอกจากการโดนทำร้ายครั้งนี้จะทำให้คุณลืมบางเรื่องไปแล้วมันยังทำให้คุณสับสนด้วย... ความจริงแล้วผมกับคุณไม่ได้เป็นแฟนกันอย่างที่คุณเข้าใจ'

เพราะตาทำหน้าเหลอหลา เธอมองเขาด้วยความมีนง หากเขาก็จ้องมาแน่นๆอย่างจะยืดยืนคำพูด

'งั้น...อย่างน้อยเราต้องดูๆ กันหรือชอบพอกันอยู่บ้างใช่ไหม'

'คุณบอกว่าจำได้ว่าเรื่องระหว่างเราซับบ้อน คุณจำรายละเอียดอะไรได้บ้าง' ชายหนุ่มไม่ตอบหากถามกลับ

'ก็เมื่อก่อนครอบครัวพวกเราไม่ค่อยถูกกัน แถมพี่ชายคุณก็มาทำให้เพื่อนฉันเสียใจ ฉันเคยตำที่ชายคุณกลางงานเลี้ยงอะไรสักอย่างด้วย' เธอพิมพ์่าสายตาจับจ้องใบหน้าหล่อเหลาคัลล่ายไม่แน่ใจ พอเห็นเขาพยักหน้ารับคัลล่ายจะบอกว่ามีเรื่องแบบที่เธอพูดเกิดขึ้นจริงเธอจึงมั่นใจขึ้นมาบ้างและพูดต่อ 'แต่ตอนหลังฉันก็ไปขอโทษคุณใช่ไหม แล้วระหว่างพวกเราก็โอเคกันมากขึ้น'

'ใช่' อีกครั้งที่เซนพยักหน้ายอมรับ หากก็ยังคงถามต่อ 'แล้วคุณจำอะไรได้อีก'

'เราเริ่มรู้จักกันมากขึ้นแล้วก็ก๊ากๆ กัน แต่ก็เหมือนนอนๆ ออฟๆ มีอะไรซักอย่างทำให้มันซับซ้อน...แต่ฉันนึกไม่ออก' เสียงเธอเบาลงในประโยคท้าย จากนั้นมือเธอก็ยกขึ้นมากุมศีรษะ ดวงตาหลุบต่ำ 'ความจำของฉันมันข้ามไปถึงตอนที่คุณเป็นแฟนฉันเลย'

'สรุปแล้วคุณจำเรื่องระหว่างเราไม่ได้เลยใช่ไหม'

'ฮือ' เพราตาซ้อนสายตารับขึ้นมามากครั้ง คราวนี้มีน้ำตาเอ่อคลอในหน่วยตาสีนิล 'แต่ฉันจำได้ว่าฉันไปงานกับคุณ แล้วฉันก็จับกับคุณด้วย เราไม่ได้คบกันจริงหรอกคะ'

'อืม เราไม่ได้คบกัน' เซนยืนยันแล้วหยุดคิดหนึ่ง 'ส่วนเรื่องที่ไปงานกับจับนั้นเกิดที่อิตาลี เราเจอกันก่อนที่คุณจะโดนทำร้าย'

'คะ?' เธอเบิกตากว้าง

'คุณพูดอะไรแปลกๆ กับผม ทำนองว่าอยากให้ผมพากลับอังกฤษ ผมก็จะพาคุณกลับ แต่คุณก็หายตัวไปก่อน มาได้ข่าวอีกทีก็คือคุณโดนทำร้ายแล้ว'

'หมายความว่าที่ฉันโดนทำร้ายอาจเป็นเพราะมีคนตั้งใจทำร้ายฉัน ไม่ใช่การชิงทรัพย์หรอกคะ'

'ถ้าตามที่คุณพูดกับผมก็น่าจะเป็นอย่างนั้น' เซนหันไปพยักพืดกับแพทริก ซึ่งฝ่ายหลังก็รีบยื่นมือถือมาให้เธอดู บนหน้าจอบปรากฏภาพเซลฟีของเธอที่ถ่ายคู่กับผู้ชายคนหนึ่ง...ที่เธอไม่รู้จัก

'ผมเป็นคนส่งรูปนี้ให้แม่ตอนไปถึงอิตาลีใหม่ๆ ผมบอกว่าผู้ชายคนนี้เป็นเพื่อนใหม่ชื่อเปาโล พอจำได้ไหมลูก' พรีมเพราะเป็นคนถาม

เพราตาจ้องภาพบนหน้าจอบมือถือของแพทริกราวไม่เคยเห็น จู่ๆ เธอก็รู้สึกหวียวโหวงในอกอย่างประหลาด แล้วเธอก็ส่ายหน้าเบาๆ พร้อมปฏิเสธ

เสียงแหบแห้ง

'แพมจำอะไรไม่ได้เลย'

'ไม่เป็นไร นี่ความทรงจำหนูก็ค่อยๆ กลับมาจริงไหม อีกเดี๋ยวก็น่าจะกลับมาหมดนั่นแหละ' ลอร์ดพิตซ์สตันปลอบ

เพราะตาไม่ตอบ เธอเบือนหน้ากลับไปหาเซน ริมฝีปากขยับอย่างอยากจะพูดอะไรบางอย่าง หากสุดท้ายเธอก็ไม่ได้ส่งเสียงออกไป... เธอไม่รู้จะพูดอะไร ในหัวของเธอมีช่องว่าง เหมือนมีใครดึงเอาจิ๊กซอว์ออกไปจนทำให้ภาพนั้นไม่สมบูรณ์

ที่แย่ไปกว่านั้นคือเธอยังดูไม่ออกด้วยว่าในภาพที่อยู่ตรงหน้ามีจิ๊กซอว์ชิ้นไหนอยู่ผิดที่ผิดทาง หรือมีจิ๊กซอว์แปลกปลอมจากภาพอื่นมาปนอยู่บ้างไหม ความทรงจำของเธอสับสนไปหมด ที่สำคัญความทรงจำบางส่วนของเธอกลายเป็นของปลอมซึ่งเธอก็ไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร

เธอเชื่อว่าเซน คอตเวลล์เป็นแฟนของเธอ ทั้งที่มันไม่ใช่...

'ฉันรู้ว่าเธอไปขอโทษคุณเซน แล้วหลังจากนั้นเธอกับเขาก็คุยกันปกติ มีเจอกันตามงานบ้าง... แต่เธอไม่เคยเล่าเลยว่าเธอก็กับเขา' จินตาทบออกอย่างนั้นตอนคุยโทรศัพท์กันเมื่อวันก่อน 'หรือบางทีเธออาจจะไม่ได้เล่าให้ฉันฟัง...'

'แล้วฉันจะปิดบังเธอทำไม เราคุยกันทุกเรื่องไม่ใช่เหรอ ขนาดเธอยังเล่าเรื่องเธอกับคุณธามให้ฉันฟังเลย' เพราะตาตอบกลับเสียงแผ่ว

เธอรู้จักกับจินตาทามาตั้งแต่เรียนเกรดหก หลังจากพรีมเพราแต่งงานกับลอร์ดพิตซ์สตันแล้วเธอยังเรียนอยู่ที่เมืองไทยต่อ แม่ของเธอไปๆ มาๆ ระหว่างไทยกับอังกฤษ พอแม่ไม่อยู่ไทยเธอก็ไปอาศัยบ้านของเพื่อนอยู่บ้าง เป็นระยะ ระหว่างเธอต้งสองแทบเป็นพี่น้องกัน ถึงเวลานี้จะอยู่กับคนละซีกโลกแต่ความสัมพันธ์ยังคงเดิม พวกเขาอย่งติดต่อกันสม่ำเสมอ รวมถึงเล่าเรื่องสำคัญๆ ให้กันและกันฟังทุกเรื่อง... เรื่องนี้เธอแน่ใจ

เท่าที่ไล่เรียงกับหลายๆ คนดู ความทรงจำเก่าๆ ในช่วงนานกว่าหกเดือนของเธอยังอยู่ดี อย่างน้อยที่เธอพบกับแต่ละคนไปก็ถูกต้องทั้งหมด แต่ความทรงจำในช่วงหกเดือนหลังนี้เองที่มีปัญหา ทำไมเธอถึงคิดว่าตนเองกำลังคุยๆ กับเซนอยู่ ทว่าเธอกลับนึกเรื่องราวระหว่างตนเองกับเขาแทบไม่ออกเลย เรียกว่าไม่มีหลักฐานสนับสนุนใดๆ ทั้งสิ้น มีเพียงความเชื่อและความรู้สึกของเธอล้วนๆ

'หรือเธอจะแอบชอบเขาอยู่...?' จินตาทาสันนิษฐาน

'ถึงเป็นอย่างนั้นฉันก็ต้องเล่าให้เธอฟังอยู่ดี'

'มันอาจจะเพิ่งเริ่มไม่นานนี้ก็ได้... เราคุยกันทุกเรื่องก็จริง แต่หลังๆ นี้เราก็กไม่ถึงกับคุยกันบ่อยนะ ช่วงก่อนเธอจะไปเที่ยวเราไม่ค่อยได้คุยกันเพราะต่างคนต่างยุ่ง'

'ฉัน...ไม่รู้'

'ใจเย็นๆ หมอก็บอกไม่ใช่หรือว่าเรื่องของสมองมันซับซ้อน บางทีมันก็ทำอะไรแปลกๆ ในแบบที่เราไม่เข้าใจ อีกไม่นานความจำของเธออาจจะกลับมา ตอนนี้รักษาตัวก่อนเถอะ อย่าเพิ่งคิดอะไรเลย' จินตาทาปลอบก่อนจะเสนอ 'ให้ฉันไปอยู่เป็นเพื่อนดีไหม'

'ยายบ้า! ไม่ต้อง กระตุกเพิ่งประสานกันยังจะฝืนทำแก่ง หัดเดินอยู่ที่เมืองไทยนั้นแหละ นอกจากความจำหายแล้วฉันก็แค่หัวแตก ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก'

เพราะตาทาสีเสียดเพื่อนแม้จะรู้แก่ใจว่ามันไม่เป็นเช่นนั้น ถึงตอนนี้เธอก็ยังได้แต่นั่งเหม่อลอยและสับสน ไม่แน่ใจเลยสักนิดว่าสิ่งที่อยู่ในหัวนั้นเป็นของจริงหรือปลอม เธอเป็นคนเชื่อมั่นในตัวเองมาตั้งแต่จำความได้ หากเวลานี้เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะสามารถเชื่อตัวเองได้ไหม

ตั้งแต่วันที่เซนไปที่โรงพยาบาลเธอก็ไม่ได้พบกับเขาอีกเลย เขาไม่ได้ติดต่อมาแม้แต่ทางโทรศัพท์ราวจะยืนยันว่าระหว่างเขากับเธอไม่มีสายสัมพันธ์

พิเศษใดๆ ถ้าหากเป็นอย่างนั้นแล้วทำไมเธอถึงยังไม่ยอมเลิกเชื่อ และที่สำคัญคือทำไมความรู้สึกของเธอจึงยังรุนแรงแบบนี้

มันรุนแรงเสียจนหญิงสาวไม่มีแก๊จทำสิ่งอื่นใด ในใจมีเพียงความรู้สึกอยากพบเซน คอตเวลล์เท่านั้น...เขาไม่ใช่คนรักของเธอ แต่เธอกลับรู้สึกอยากเห็นหน้า อยากอยู่ใกล้ๆ เขา

เธอคิดถึงเซนเหลือเกิน คิดถึงโดยที่ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมต้องคิดถึงในเมื่อทุกคนก็พูดตรงกันว่าเธอไม่น่าจะรักเขาด้วยซ้ำ

ดวงหน้าสวยก็ลงไปวางอยู่ตรงกลางระหว่างสองเข่าที่ยกชันขึ้นสูง ขอบตาของเธอร้อนผ่าว แต่ก่อนที่ไอร้อนจะกลั่นตัวเป็นหยาดน้ำ เสียงของพริ้มเพราก็ลอยมา

"แพม เป็นอะไรลูก ปวดหัวหรือเปล่า"

"เปล่าค่ะ" เพราะตาเงยหน้าขึ้นช้าๆ แล้วผืนส่งยิ้มให้แม่ เธอทราบว่ามันเป็นห่วงเธอมาก "แพมแค่เบื่อกๆ เมื่อก่อนแพมก็ไม่ค่อยได้อยู่เฉยๆ แบบนี้...ใช่ไหมคะ"

"จะ แพมนะไฮเปอร์" พริ้มเพราพยักหน้ารับ สงสารลูกสาวเหลือเกิน การที่ความทรงจำหายไปทำให้ตอนนี้เธอกลายเป็นคนที่แทบไม่มั่นใจ โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องตัวเอง "แพมหาอะไรทำไหมละ เป็นไกด์เหมือนตอนเก็บเงินไปเที่ยวตี๋ไหม"

"ดีเหมือนกันค่ะ แต่วันนี้คงไม่ทันแล้ว" หญิงสาวนึกถึงความตั้งใจของตนเองที่อยากทำงานในแกลลอรี่ศิลปะแล้วได้แต่ลอบทอดถอนใจในอก...ไม่รู้อีกนานเท่าไรเธอถึงจะกลับไปสานต่อความตั้งใจนั้นได้

"พรุ่งนี้จึงจะ วันนี้ก็พักไปก่อน เมื่อเช้ายังบ่นกับแม่ว่ารู้สึกตึงๆ ที่แผลไม่ใช่หรือไง"

คนเป็นลูกสาวพยักหน้าเชื่องช้า หากก็ยังคงดูเหงงออยู่ดี นั่นทำให้พริ้มเพรายังสงสารลูกขึ้นไปอีก

"ถ้าเบื่อผมออกไปเดินเล่นในเมืองใหม่ละ ไม่ก็เอารถออกไปขับเล่นก็ได้ เผื่อจะไปเจอหมู่บ้านน่ารักๆ อีก"

นอกกริวเพนต์ฮอลล์เป็นเมือง เรียกว่าใช้รั้วร่วมกับบ้านของชาวเมืองเลยก็ได้ เวลาเพราะตาว่างๆ ก็จะชอบไปเดินเล่นในเมือง หรือไม่ก็เอารถที่แพทริกซื้อสะสมไว้ไปขับเล่นตามถนนชนบท หลายครั้งที่เธอขับจนไปเจอหมู่บ้านเล็กๆ น่ารักตามแบบฉบับชนบทอังกฤษซึ่งเธอโปรดปราน

"ก็น่าจะดีเหมือนกันนะ" หญิงสาวพยักหน้ารับหลังจากนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง ถ้านั่งอยู่เฉยๆ ก็คงได้แต่คิดฟุ้งซ่านไปเรื่อย ออกไปเปลี่ยนบรรยากาศบ้างก็น่าจะดีเหมือนกัน...

แล้วนี่จะเอาไงต่อ

เพราะต่ายินมองตึกสูงรูปทรงหกเหลี่ยมที่ตั้งตระหง่านอยู่บนถนนฝั่งตรงข้าม คอคเวลล์คอร์ตเป็นตึกสำนักงานใหญ่ของคอคเวลล์กรุ๊ป เดิมมันชื่อดีนส์คอร์ต เป็นตึกสำนักงานจากยุคเจ็ดศุนย์ เมื่อก่อนคอคเวลล์เช่าพื้นที่ตึกนี้อยู่ แต่พอธุรกิจเฟื่องฟูก็ซื้อทั้งตึกแล้วปรับปรุงแบบยกเครื่องพร้อมเปลี่ยนชื่อใหม่ จากตึกที่ภายนอกเป็นหินอ่อนตัดปะดูโบราณ เวลานั้นมันกลายเป็นตึกสำนักงานผนังกระจกแสนทันสมัย แถมมีการเพิ่มจำนวนชั้นให้มีพื้นที่ใช้สอยมากขึ้นในความสูงเท่าเดิม

เมื่อสองชั่วโมงก่อนเพราะตาขับรถออกดีที่ทีของแพทริกฝ่าสายฝนพรวดออกจากเพนต์ฮอลล์ ด้วยความเป็นตระกูลขุนนางเก่าแก่พวกพิตซ์สตันจึงมีสมบัติเก่ามาก และปัจจุบันพวกเขาก็ยังทำให้มันออกเงย พิตซ์สตันทำธุรกิจหลายอย่าง หลักๆ คือธุรกิจโรงแรม ทั้งที่เป็นโรงแรมของตัวเองและรับจ้างบริหาร ที่ลอร์ดพิตซ์สตันได้พบกับพริ้มเพราะเขาไปลงทุนธุรกิจโรงแรมที่เมืองไทยนี่เอง

แพทริกมีหัวด้านธุรกิจ เขาหาเงินเก่งมาก ส่วนหนึ่งของเงินที่เขาได้ก็

มาลงอยู่กับคอลเล็กชั่นรถซึ่งเขาซื้อสะสมไว้เนือง เขาสะสมทั้งรถคลาสสิก และรถสปอร์ตแรงๆ คอลเล็กชั่นของเขาใหญ่มากขนาดที่ต้องสร้างโรงรถใหม่ โดยเฉพาะ วันดีคืนดีก็ไปเช่าสนามแข่งแล้วขับรถไปขับเล่น แต่เขาก็ไม่ได้หวงรถเลย เขาบอกให้เธอเอาไปใช้ได้ตามสบาย แต่ด้วยราคาของพวกมันทำให้เธอไม่กล้ายุ่งกับรถส่วนใหญ่ของเขา ต่อให้เขาบอกว่าจะไม่โกรธถ้าเธอเอารถไปแล้วเกิดรอยขีดข่วนใดๆ ก็ตาม รถที่เธอกำลังขับมีอยู่ไม่กี่คัน หนึ่งในนั้นคืออดีตที่สี่ขวาคันเล็กที่เธอขับอยู่ตอนนี้

ปกติเวลาขับรถเล่นเพราะตามักไม่มีจุดหมายปลายทางที่แน่ชัด เธอทำเหมือนมันเป็นการผจญภัยเล็กๆ ซึ่งมันก็สนุกดี แต่มบางครั้งที่เธอก็ได้เจอซุ่มสมบัติด้วย ไม่ว่าจะเป็นทีวีทัศน์สวยๆ ที่ซ่อนอยู่ตามถนนเส้นเล็กๆ หรือกระทั่งหมู่บ้านน่ารักๆ วันนั้นก็เช่นกัน เธอออกจากเพนตันฮอลล์โดยไม่มีจุดหมายในใจ สองมือของเธอจับพวงมาลัยมัน ตามองถนน หากความคิดล่องลอยกว่าจะรู้ว่ากำลังอยู่บนถนนที่มุ่งหน้าไปยังลอนดอนก็เหลือระยะเวลาเดินทางอีกเพียงราวครึ่งชั่วโมงเท่านั้น

หญิงสาวระบายลมหายใจ หากก็ยังบังคับรถวิ่งต่อไปโดยไม่มีความคิดจะเลี้ยวกลับ ถ้าแม่รู้ว่าจะไม่สบายใจ รวมถึงแพทริกกับพ่อของเขาด้วย แต่เมื่อเป็นอย่างนี้ก็เห็นชัดอยู่แล้วว่าหัวใจของเธอต้องการอะไร และเธอมักจะเชื่อหัวใจของตัวเองเสมอ

อย่างน้อยเธอก็จำได้ว่ามันเป็นแบบนี้...

ส่วนเรื่องที่ไม่แน่ใจเลยก็คือตนเองไม่มีเบอร์โทรศัพท์ของเซนจิงๆ หรือว่าอย่างไร

มือถือของเพราตาหายสาบสูญไปที่อิตาลี เธอจำไม่ได้ว่าเกิดอะไรกับมัน หลังกลับมาถึงลอนดอนแล้วแพทริกก็เป็นธุระหาซื้อมือถือเครื่องใหม่มาให้ ดีที่ความจำเกี่ยวกับไอทีและพาสเวิร์ดต่างๆ ของเธอยังอยู่ดี พ่อได้มือถือเครื่องใหม่มาเลยยังสามารถใช้แอปพลิเคชันต่างๆ ในไอทีเดิมได้ แต่เธอ

ไม่เห็นเบอร์โทรศัพท์ของเซน ไม่มีแม่แต่อีเมลและไอดีแชต พยานหลักฐานทั้งหมดทั้งมวลชี้ชัดว่าเธอไม่น่าจะมีความสัมพันธ์ใดๆ กับเซนไปมากกว่าคนรู้จัก ยกเว้นเพียงความจำกับความรู้สึกของเธอนี่เองที่ยังติดค้าง สมองกับหัวใจของเธอยังเชื่อว่าเขาคือคนพิเศษ เวลานี้เธอรู้สึกเหมือนเป็นพวกหูหนวกตาบอด และเธอก็ไม่รู้จะแก้ไขมันอย่างไรเสียด้วย

แล้วตอนนี้หญิงสาวก็ได้แต่ยืนมองตึกเหมือนคนบ้า เธออยากเจอหน้าเซน ลักแวบกียังดี ทว่าเธอกลับเข้าไปใกล้เขาได้มากที่สุดแค่นอนอยู่หน้าตึกที่เขาทำงานอยู่ ทั้งที่เธอเชื่อเหลือเกินว่าระหว่างเธอกับเขามีสายสัมพันธ์พิเศษต่อกัน

ช่างตลกสิ้นดี!

เพราะตารู้สึกปวดแปลตกระช้ำขึ้นมาเฉยๆ เธอเบนสายตาไปทางซ้าย พวกคอดเวลล์ซื้อตึกร้านค้าที่ตั้งอยู่ติดกันกับคอดเวลล์คอร์ตเอาไว้ด้วย จากนั้นก็ปรับปรุงเปลี่ยนร้านค้าเป็นห้องสมุดขนาดใหญ่ บนดาดฟ้าของห้องสมุดเชื่อมกับชั้นห้าของตึกสำนักงาน มันเป็นร้านกาแฟและมีสวนเล็กๆ ด้วย

ขึ้นไปที่นี่สิใหม่...

"มิสพิตซ์สตันหรือเปล่าครับ"

เสียงถามลอยเข้ามากระทบโสตประสาทแทบจะพร้อมกับคำถามในหัว ดวงหน้าสวยหันไปมอง แล้วก็พบชายแปลกหน้าในชุดสูทเนียบ มือหนึ่งถือแก้วกาแฟ

"ค่ะ" เพราะตาพยักหน้ารับ จริงอยู่ถึงเธอจะไม่ได้เปลี่ยนไปใช้นามสกุลพิตซ์สตันเหมือนแม่ แต่คนทั่วไปที่ไม่ได้เรียกเธอว่าแพมก็มักจะเรียกเธอว่ามิสพิตซ์สตันอยู่ดี...สำหรับคนตรงหน้าเธอไม่รู้จัก หรือถ้าจะพูดให้ถูกก็คือเธอคิดว่าไม่เคยพบเขามาก่อน

"ผมโจ วอร์ดครับ เป็นเลขานุการของคุณเซน"

เขายื่นมือมารอ เธอจึงเอื้อมมือออกไปจับ ดูเหมือนเธอจะไม่เคยรู้จัก

เขามาก่อนจริงๆ

"ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ"

"ไม่ทราบมีธุระอะไรที่ตึกคอตเวลล์หรือเปล่าครับ" โจธาม ที่ผ่านมา เขาเคยเห็นเพราตาแต่ในภาพข่าว นี่เป็นครั้งแรกที่เขาได้พบกับเธอ...ปกติก็เชื่อว่าเขาจะทักคนในข่าวแบบนี้บ่อยๆ เพียงแต่เมื่อไม่นานมานี้เช่นเพิ่งสั่งงานเกี่ยวกับผู้หญิงตรงหน้าเขามากมาย อีกอย่างการที่เธอมายืนมองคอตเวลล์คอร์ตแบบนี้ไม่น่าจะปกติเท่าไร

"ก็...ฉันแค่สงสัยว่าจะเจอคุณเช่นได้ไหม" หญิงสาวตัดสินใจพูดออกไปตรงๆ

"งั้นเดี๋ยวผมโทรเช็คให้หะครับว่าบอสออกจากห้องประชุมหรือยัง"

เพราตาแปลกใจนิดหน่อยกับข้อเสนอที่เขาหยิบยื่นให้ กระนั้นเธอก็ไม่ได้คัดค้าน อยากรู้เสียเธอขับรถมาถึงลอนดอนเพราะอยากพบเขาอยู่แล้ว...ขณะเดียวกันเธอก็อดสงสัยไม่ได้ยู่ที่ว่าทำไมโจถึงยอมพาเธอไปเจอเจ้านายง่าย ๆ จะบอกว่าเธอเคยมาที่นี่ก็ไม่น่าใช่ เพราะเขาไม่เคยรู้จักเธอมาก่อนและเพิ่งแนะนำตัวให้เธอรู้อีกด้วยซ้ำ

หญิงสาวยืนฟังบทสนทนาทางโทรศัพท์ของอีกฝ่ายเงียบๆ พอจะจับได้ว่าเจ้านายของเขาที่ปลายสายก็แปลกใจไม่น้อยที่รู้ว่าเธอมาหา แต่เพียงอึดใจถัดจากนั้นเขาก็ดึงโทรศัพท์ออกจากข้างแก้มแล้วหันมาส่งยิ้มให้เธอ

"บอสเพิ่งออกจากห้องประชุมพอดีเลยครับ คุณขึ้นไปกับผมได้เลย"

หัวใจของเพราตาเต้นตึกตักจนเธอสัมผัสได้ถึงแรงสั่นสะเทือนตรงอกที่เดียวตอนที่ขึ้นลิฟต์ไปยังชั้นยี่สิบเจ็ดของคอตเวลล์คอร์ต มันน่าประหลาดเธอบอกไม่ถูกด้วยซ้ำว่ากำลังตื่นเต้น ดีใจ หรืออะไรกันแน่

ลิฟต์ความเร็วสูงทำหน้าที่ของตัวเองเป็นอย่างดี เพียงอึดใจมันก็พาสองหนุ่มสาวมาถึงจุดหมาย และเมื่อประตูลิฟต์เปิดออก ทั้งสองก็พบ

เซน คอดเวลล์ยืนรออยู่หน้าลิฟต์

"ผมนี่ว่าคุณไม่ได้ยู่ลอนดอน"

"ฉันเพิ่งขับรถมา" เพราะตัก้าวออกจากลิฟต์มายืนสบตา กับชายหนุ่ม เขาไม่ได้ติดต้อเธอ ดังนั้นเธอเลยไม่แน่ใจว่าเขารู้เรื่องที่เขาไม่ได้ยู่ลอนดอน มาจากไหน อาจเป็นแพทริกหรืออาจจะไม่ใช่ก็ได้ในเมื่อเขาเป็นเจ้าของเครื่อง สื่อยักษ์ใหญ่

"มาหาผมถึงนี้มีอะไรหรือเปล่า"

"อยากเจอคุณ" หญิงสาวตอบสั้นๆ เท่าที่เธอจำได้เซนเป็นพวกหนึ่งๆ จนอาจเรียกว่าเย็นชา หากพอโดนเขาถามด้วยท่าทางเฉยเมยแบบนี้เธอก็ อตรูสึกน้อยใจขึ้นมาไม่ได้

"ฉันไปห้องผมกัน" เซนผายมือเป็นเชิงเชื้อเชิญ จากนั้นเขาก็ก้าวเดินไป พร้อมเธอ และไม่รู้ว่เพราะเขาจับได้ถึงอารมณ์ของเธอหรือเปล่าเขาจึง ได้ถามต่อ "ผลคุณเป็นไงบ้าง"

"แห้งแล้วค่ะ แต่ก็ยังปวดๆ ตึงๆ อยู่บ้าง"

"แล้วอย่างอื่นล่ะ"

"หมายถึงความจำของผมหรือคะ...ยังจำได้เท่าเดิมเหมือนวันที่คุณ ไปเยี่ยมฉันที่โรงพยาบาลนั่นแหละค่ะ" เพราะตาพูดแข็งๆ ใบหน้าหล่อเหลา หันมาทำท่าจะพูดอะไรบางอย่าง ทว่าลู่ๆ กระเพาะเจ้ากรรมของเธอก็ส่งเสียง จ๊อกดังลั่น เขาชะงัก เธอเองก็พลอยอึ้งไปด้วย

"นี่คุณกินข้าวเที่ยงหรือยัง"

"ยังค่ะ" เธอสัมผัสได้ถึงความร้อนที่เอ่อขึ้นมาเกาะสองแก้ม ผู้สึกอับอาย หน่อยๆ "ฉันว่าจะแวะหาอะไรกินกลางทาง แต่ไปๆ มาๆ ก็ขับรถยาวมาถึง ลอนดอนเลย"

"แล้วคุณไม่มียาต้องกินหรือไง"

"มีค่ะ" เธอถอนหายใจเบาๆ

"อยากกินอะไรละ เตียวให้โจสั่งให้" เซนถาม ครั้นเห็นเธอเงยหน้าขึ้นมองเขาเลยพูดต่อ "ถ้าคุณไม่ถือที่จะต้องกินในห้องทำงานของผม"

"ไม่ถือค่ะ" เพราะตาสายหน้าทันที

"โจ แนะนำเมนูให้คุณแพมที" หม่อมหล่อคอดเวลล์หันไปสั่งเลขชาย ที่เดินตามมาด้านหลัง ซึ่งอีกฝ่ายก็ตอบสนองด้วยการร่ายรายชื่อร้านอาหารในละแวกนี้ให้เธอฟังทันที

หญิงสาวฟังไปก็แอบมองเสี้ยวหน้าของเซนที่ตอนนั้นหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมากดไป อันที่จริงเขาก็ไม่ได้เอ็นชานเท่าไร๋ บางทีในความทรงจำช่วงที่หายไปเขาอาจจะดีกับเธอแบบนี้ก็ได้ ถ้าเป็นแบบนี้มันก็ไม่ยากเลยที่เธอจะรู้สึกดีกับเขา

หรือว่าเธอจะแอบชอบเซนแล้วไม่ได้บอกให้จินตาทารู้อจจ...

เซนละสายตาดูหน้าจอบคอมพิวเตอร์แล้วหันมองไปทางชุดโซฟาที่ตั้งอยู่ตรงมุมห้อง เพราะตานั้นอยู่ตรงนั้น กำลังจัดการซีสเบอร์เกอร์จากร้านดังใกล้ๆ คอดเวลล์คอร์ตซึ่งเป็นมือกลางวันของเธออยู่ ซีสเบอร์เกอร์ร้านนี้ไม่ใช่แค่มีชีสวางแปะอยู่ในชั้นเบอร์เกอร์ แต่ชีสนั้นเยิ้มแทบจะเรียกได้ว่าอาบเบอร์เกอร์ทั้งชิ้น กินที่มือไม้และปากก็เปโระเปื่อนไปหมด หากนอกจากเธอไม่มีปัญหาแล้วเธอยังดูชื่นชอบกับการเคลือบทั้งมือและปากด้วยชีสด้วยตั้งแต่กลับเข้าห้องทำงานมาเขาก็ุ่นวายอยู่กับการเคลียร์งาน ทั้งเซ็นเอกสารและคุยโทรศัพท์ ส่วนเธอก็อยู่ที่โซฟา หลังจากโทรไปบอกแพทริกว่าตอนนี้เธอมาอยู่ที่คอดเวลล์คอร์ตตามที่เขาแนะนำสั่งแล้วเธอก็นั่งเล่นมือถือไปเรื่อยจนกระทั่งโจเอาเบอร์เกอร์มาส่ง จากนั้นเธอก็นั่งกินเงิบๆ แต่หันไปมองที่เรเธอก็ดูมีความสุขกับการกินดี อย่างเช่นตอนนี้เธอก็กำลังดูดนิ้วที่ชุ่มด้วยชีส

ชายหนุ่มเพิ่งรู้จักเพราะตาอย่างจริงจังไม่นานนี้ กระนั้นก็พูดได้ว่า

เห็นหน้าเห็นตากันมาหลายปีเพราะเธอออกงานเป็นคู่คองของแพทริกอยู่เรื่อยๆ และมันก็บ่อยพอจะ让他เห็นว่าเธอวางตัวได้ราวกับเป็นพิตซ์ส์ตันแท้ๆ ที่เดียว ซึ่งแน่นอนว่าการที่เธอนั่งดูนี้ก็นิสไมใช่ภาพที่แขกหรือในงานเลี้ยงต่างๆ จะได้เห็นแน่ก็น่าคิดเหมือนกันว่าที่ตอนนี้เธอทำตัวตามสบายขนาดนี้เป็นเพราะ 'จำได้' ว่าสนิทกับเขาหรืออย่างไร

"งานเสร็จแล้วหรือคะ" หญิงสาวกำลังเก็บขยะลงถุงกระดาษ แต่พอเงยหน้าขึ้นมาก็พบว่าเขาลูกเดินอ้อมโต๊ะทำงานตรงมา

"อืม แล้วคุณอยากได้อะไรอีกหรือเปล่า"

"ไม่ค่ะ" เธอปฏิเสธแล้วก็มลงหยิบทิชชูเปียกขึ้นมาเช็ดปากและมือ จากนั้นก็ส่งยิ้มให้คนที่เดินมานั่งบนโซฟาเดี่ยวใกล้ๆ "ขอบคุณที่เลี้ยงมื้อกลางวันนะคะ"

"คุณไม่ควรมาลอนดอนคนเดียวโดยไม่บอกใคร" เซนตอบไปอีกทาง

"คุณพูดเหมือนแพทริกเต็มเลย" เพราะตาเหลือบตามองเพดาน "ฉันแค่ความจำหาย ไม่ได้พ่นเพื่อนซะหน่อย"

หลายวันมานี้ชายหนุ่มติดต่อแพทริกอยู่บ้าง เขาก็พอจะรู้ว่าอาการของเธอจากทนายพิตซ์ส์ตัน และรู้ด้วยว่าเธอไปพำนักที่เพนตันฮอลล์แบบไม่มีกำหนด ดังนั้นตอนแรกเขาคงคิดว่าอาจมีการเปลี่ยนแปลงบางอย่าง เธอเลยมาหาเขา แต่เอาเข้าจริงก็ดูเหมือนจะไม่ใช่เป็นอย่างนั้น

ความจริงแล้วเขาไม่ค่อยชอบความคิดที่จะให้เพราตามานั่งกินมื้อเที่ยงในห้องทำงานเท่าไร ตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาลเขาก็หลีกเลี่ยงไม่ยุ่งกับเธอเพราะไม่อยากจะให้เธอสับสนไปมากกว่าที่เป็นอยู่ กระนั้นในเมื่อเธอมาอยู่ที่นี้แล้วก็ช่วยไม่ได้ เขาไม่อาจปล่อยให้เธอเดินไปบนถนนในลอนดอนตามลำพังตรวจไต่ที่ยังไม่รู้แน่ๆ เกิดอะไรกับเธอที่โรม ซึ่งเรื่องนี้ครอบครัวพิตซ์ส์ตันกับเขาเห็นพ้องต้องกันตั้งแต่ตอนอยู่ที่โรงพยาบาล

ส่วนตัวเขารู้สึกว่ามีส่วนต้องรับผิดชอบกับอาการบาดเจ็บของเพราตา...

เธอมาขอความช่วยเหลือจากเขา แต่ตอนนั้นเขาไม่ได้สนใจเธอเท่าที่ควร แล้วเธอก็โดนทำร้ายจนบาดเจ็บ

"คุณลืมแล้วหรือว่าคุณโดนทำร้าย แถมตอนอยู่โรมคุณก็ขอความช่วยเหลือจากผมด้วย"

"ประโยคนี้ก็เหมือนที่พี่ชายฉันพูดเหมือนกัน คุณกับแพทเริ่มเข้าหากันแล้วนะ" หญิงสาวแก้มแดงเหล่เช่น หากพอเห็นว่าเขาไม่มีที่ท่าจะสนุกไปกับการล้อเล่นของเธอด้วยเลยเลิก "ฉันจำที่คุณเล่าได้ค่ะ แต่ที่นี้ไม่ใช่โรมนี่นา... หรือคุณรู้อะไรมากกว่าที่เล่าให้ฉันฟัง"

"เปล่า" เขาปฏิเสธ ไม่ได้โกหก ตอนนีเขายังสืบหาตัวเปลาโลอยู่เลย ส่วนเรื่องที่เขาขอให้เขาแสดงเป็นแฟนกับรายละเอียบบางอย่างเขาจะไว้ไม่ได้พูดถึงเพราะพริ้มเพราะขอไว้

'แค่การที่แพมเชื่อว่าคุณเป็นแฟนแก่แต่ความจริงไม่ใช่ก็คงสับสนมากพอแล้ว ยิ่งง้อๆ ให้แสร้งความจริงได้ไหมคะ ถ้าบอกทั้งหมดรวดเดียวแกอาจจะสติแตก เอาแค่ประเด็นที่สำคัญๆ ก่อน'

พูดตามตรงเช่นไม่ค่อยเข้าใจความคิดของหญิงสูงวัยเท่าไร เขาเห็นว่าควรจะบอกความจริงกับเพราตาทั้งหมดมากกว่า ทว่าในเมื่อท่านคือแม่ของหญิงสาว อีกทั้งเขาก็ถือว่าตนเองมีความผิดในเรื่องนี้ เมื่ออีกฝ่ายขออย่างนั้นเขาจึงยอมทำตาม ที่สำคัญเขาคิดว่าถึงความจำของเธอจะไม่กลับมาแต่เธอก็น่าจะสงสัยเกี่ยวกับเรื่องที่เขาเล่าให้ฟังบ้างอยู่ดี

"อยากเจอผมมีอะไรหรือเปล่า"

"ก็แค่อยากเจอ" เพราตาพึมพำ "คุณบอกว่าไม่ใช่แฟนของฉัน อะไรต่อมิอะไรก็ขึ้นไปในทางนั้น แม้แต่ข้าวพวกเราไปงานด้วยกันยังไม่มีสักข่าวฉันลองเสิร์ชดูแล้ว สมองฉันก็เข้าใจนะ แต่ไม่รู้ทำไมฉันถึงยังรู้สึกว่าคุณเป็นแฟนฉัน และฉันก็ไม่รู้จะแก้ความรู้สึกตัวเองยังไงเหมือนกัน"

"มันอาจเป็นเพราะก่อนโดนทำร้ายคุณเจอผมเป็นคนสุดท้ายก็ได้"

ชายหนุ่มบอกหลังจากเงยบไปอีตใจ

"แพทริกก็พูดแบบนี้" เธอถอนหายใจ "แต่ถึงฉันจะรู้ว่ามันเป็นแบบนี้
จริงฉันก็ทำอะไรกับความรู้สึกไม่ได้อยู่ดี วันนี้ฉันถึงกับขับรถมาหาคุณที่
ลอนดอนแบบเกือบไม่รู้ตัวเลยด้วยซ้ำ"

เซนสบตากับเธอเงยบๆ ครู่หนึ่ง จากนั้นเขาก็เปิดปาก

"คุณรู้สึกรักผมจริงๆ เหรอ"

เพราะตาไม่ได้ตอบในทันที ลู่ๆ เธอก็ยกตัวขึ้นจากโซฟาแล้วยื่นสองมือ
ออกไปประคองไบหน้าหล่อเหลา พร้อมกันนั้นเธอก็ยื่นหน้าเข้าไปใกล้แบบ
ไม่ให้เห็นเขาทันตั้งตัว แม้จะไม่ถึงขั้นปลายจมูกชนกันแต่ก็ใกล้พอที่เธอจะเห็น
ว่าดวงตาของเขาคือสีน้ำตาลอ่อนจางจนเกือบเป็นสีทองและล้อมกรอบด้วย
วงแหวนสีเขียวยเข้มจนกลายเป็นสีแบบที่เรียกกันว่าเฮเซล

สีตาของเซนสวยมาก หญิงสาวถอนหายใจออกมาก่อนจะปล่อยมือ
แล้วถอยกลับไปนั่งบนโซฟาตัวยาว... ปัญหาก็คือเธอจำไม่ได้เลยว่าเคยมอง
ไบหน้านี้ใกล้ๆ หรือเคยเห็นแคตสึแสนสวยของดวงตาเขาในระยะประชิดมาก่อน
และเธอก็จำไม่ได้ด้วยว่าเคยสัมผัสเรือนผมสีน้ำตาลบลอนด์ธรรมชาติแสนสวย
ของเขาด้วย

แน่นอนว่าเธอมีปัญหาเรื่องความจำ แต่ถ้าความรู้สึกที่มีต่อเขารุนแรง
แบบนี้ เธอก็ควรจะจำรายละเอียดเกี่ยวกับเขาได้มากกว่านี้เหมือนกัน รวมถึง
สิ่งละอันพันละน้อยอื่นๆ ด้วย

"มันก้ำกึ่งค่ะ" เพราะตายอมตอบคำถามในที่สุด "ฉันรู้สึกว่ายากเห็น
หน้าคุณ รู้สึกว่าอยู่กับคุณแล้วปลอดภัย แต่มันก็มีอะไรบางอย่างที่รบกวนใจ
ฉันอยู่ด้วย ฉันคิดว่าอาจเป็นเพราะฉันจำอะไรเกี่ยวกับคุณแทบไม่ได้เลย...แต่
ก็ไม่รู้เหมือนกัน"

เซนรับรู้ถึงความสับสนที่เจือไว้ด้วยความหงุดหงิดของเธอ มันไม่แปลก
ในเมื่อความทรงจำเธอมีปัญหา ส่วนตัวเขาเองก็ไม่ว่าจะพูดอะไรเพราะเขา

ไม่ถนัดบทสนทนาในทำนองนามธรรมอย่างเรื่องความรู้สึกเสียด้วย ดังนั้น เขาเลยเลือกจะเงียบ ปล่อยให้เธอนั่งมองจากร้านแฮมเบอร์เกอร์เหมือน จะทะเลาะกับมัน จนผ่านไปครู่ใหญ่ๆ เธอก็หันมาถามแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

"คุณคิดว่าเป็นไปได้ไหมคะที่ก่อนหน้านี้ฉันอาจแอบชอบคุณอยู่"

"ผมไม่รู้...แต่คิดว่าไม่นะ" เช่นตอบหลังจากอึ้งไปนิดหนึ่ง

"ถ้าเราไม่ได้เป็นอะไรกัน แล้วทำไมฉันถึงจูบคุณ...ปกติฉันไม่ใช่พวกที่จะจูบกับผู้ชายไปทั่ว ฉันแน่ใจเรื่องนี้มากๆ"

"ผมก็อยากจูบเหมือนกัน" ชายหนุ่มตอบตามตรง ความจริงเธอแค่พูด ขอให้เขาช่วยแสดงเป็นแฟนก็พอแล้ว เขาไม่เห็นความจำเป็นที่เธอจะต้องจูบเขาสักนิด จะว่าเธอแอบชอบเขาอยู่อย่างที่เธอดั้งข้อสังเกตุเมื่อครู่... คิดอย่างไรก็ไม่น่าใช่

เพราะตามองหน้าหนึ่งๆ ของทนายทคอดเวลล์ เธอตระหนักว่าเธอไม่ได้ชอบเธอแม้แต่คนเดียว และนั่นก็ก่อให้เกิดกระแสคลื่นที่รุนแรงในอกจนนำมาซึ่งรสขมปร่าในโพรงปาก

มันก็ไม่ใช่ความผิดของเขาหรอก น่าจะเป็นเธอนี้แหละที่เข้าใจผิดไปเอง...

"ฉันว่าฉันกลับดีกว่าค่ะ"

"หมายถึงกลับเพนตันฮอลล์ กลับบ้านในลอนดอน หรือไปที่ไหน" ชายหนุ่มแปลกใจที่อยู่ดีๆ เธอก็บอกจะกลับ กระนั้นเขาก็ไม่ได้คัดค้าน

"แพทริกบอกให้ฉันไปหาเขาก่อน"

แวบหนึ่งที่หญิงสาวคิดขึ้นมาว่าเขาดูเต็มใจให้เธอลับอย่างยิ่ง แล้วแวบต่อมาเธอก็รีบปิดความน้อยใจที่ทำท่าจะเอ่อขึ้นมาทิ้งไป...เท่าที่ปะติดปะต่อได้เธอกับเขาน่าจะเป็นเพียงเพื่อนห่างๆ หรืออาจเป็นเพียงคนรู้จักด้วยซ้ำ ดังนั้นเธอก็ไม่ควรจะเก็บมาคิด ที่เธอควรทำคือการสะกดตัวเองให้ยอมรับความจริงให้เร็วที่สุดมากกว่า

"เขาอยู่ออฟฟิศใช่ไหม ก็ไม่ไกลจากที่นี่เท่าไร คุณจะไปหรือยัง"

"คิดว่าจะขึ้นชื้อก็เลยไปหาที่จอดรถใหม่"

"งั้นเดี๋ยวผมพาคุณเดินไปส่งคุณ"

เพราะตามองไปหน้าหล่อเหลาก่อนจะหัวเราะพืดๆ ออกมา

"ตอนนี้คุณเข้าชากับแพทริกจริงๆ ด้วย อย่างน้อยที่ฉันโดนทำร้ายก็
ดูมีประโยชน์ดีเหมือนกัน"

"เดิมผมก็ไม่ได้มีปัญหาเกี่ยวกับเขาอยู่แล้ว" เซนบอกเรียบๆ ก่อนที่เขาจะ
ลุกจากโซฟาเดินไปเปิดประตูออกจากห้อง

จะบอกว่าแพทริกมีปัญหาเกี่ยวกับคอคเวลล์เองว่าฉันเถอะ หญิงสาวเอน
ศีรษะฟังขอบนักโซฟา มุมปากกระตุกเป็นรอยยิ้มแค้นส่งให้เพดานสีขาว
ที่ตัดขอบด้วยสีดำ ขณะเดียวกันในใจของเธอก็รู้สึกเศร้าอย่างบอกไม่ถูก

"เดี๋ยวผมจะให้ รปภ. เดินไปส่งคุณนะ" เซนกลับเข้ามาในห้องทำงาน
อีกครั้ง เธอเลยตั้งศีรษะตรงแล้วหยิบกระเป๋าสะพายกับถุงขยะก่อนจะลุกขึ้น

"ขอบคุณค่ะ"

"คงต้องรออีกสักพัก คุณนั่งรอในห้องนี้ได้"

"ไม่เป็นไรค่ะ ฉันไปรอข้างนอกดีกว่า" หญิงสาวไม่รับข้อเสนอ "ขอบคุณ
อีกครั้งที่เลี้ยงมือกลางวันและสละเวลานะคะ"

"ไม่เป็นไร แต่ทราบได้ที่เรื่องที่โรมยังไม่เคลียร์คุณอย่าไปไหนมาไหน
คนเดียวแบบไม่บอกใครอย่างนี้อีกก็พอ"

"ฉันก็ยังไม่ทำแบบนี้แล้วละค่ะ" เพราะตานิ่งไปนิดหนึ่งแล้วจึงพูดต่อ

"ความจริงเรื่องทั้งหมดมันแทบไม่เกี่ยวอะไรกับคุณเลย ฉันก็แค่ไปขอความ
ช่วยเหลือจากคุณ และคุณก็บอกว่าตั้งใจจะพาฉันกลับอังกฤษแล้วแต่ฉัน
หายตัวไปก่อนเอง หลังจากนั้นฉันเลยตั้งใจว่าจะไม่มารบกวนคุณแล้วละค่ะ
ยังไงก็ขอบคุณอีกครั้งนะคะ"

พอพูดจบหญิงสาวก็ค้อมศีรษะลงน้อยๆ เป็นเชิงลา จากนั้นเธอก็เดิน

ผ่านหน้าเซนออกจากห้องไปเจียบๆ ดวงตาคมมองตามไป เขาไม่ได้รังเกียจเธอ แต่พูดตามตรง การอยู่ในสภาพ 'แฟนมโน' ของเธอก็ทำให้เขาอี๊ดอึดอยู่บ้างเหมือนกัน เมื่อเธอตัดสินใจแบบนี้ก็ถือว่าดีแล้ว หลังจากนั้นเขาจะยังตามเรื่องเพื่อนปริศนาที่ชื่อเปาโลของเธอต่อ ได้เรื่องเมื่อไหร่ก็ถือว่าเขารับผิดชอบที่ช่วยเหลือเธอไม่ดีพอเรียบบร้อย หลังจากนั้นก็ให้พวกพิตซ์ส์ตันจัดการต่อเองน่าจะดีที่สุด

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)